This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

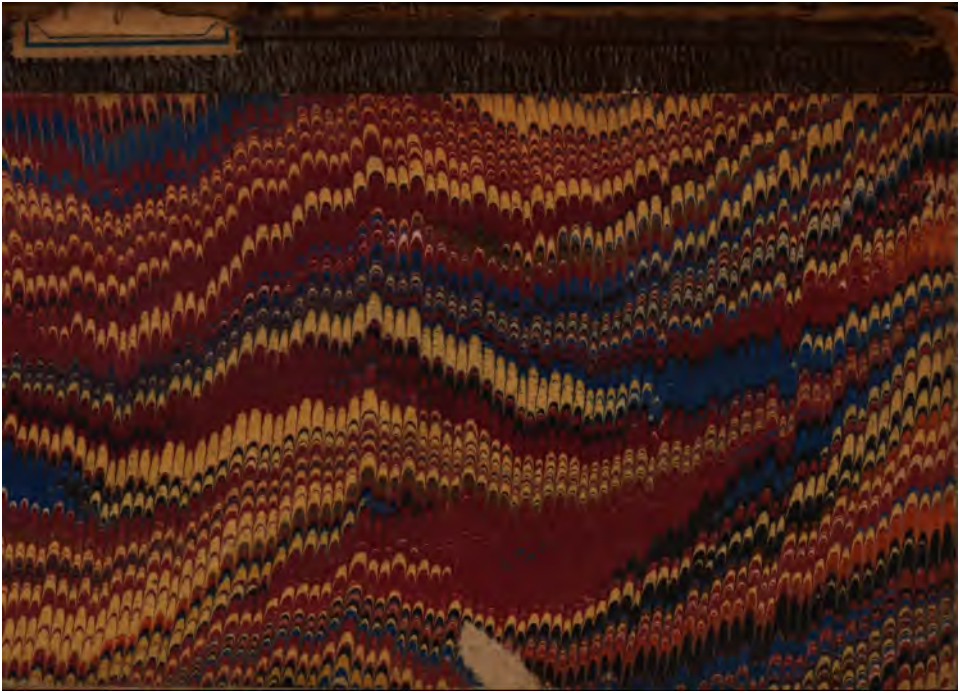

600085448Z

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

THE

PHŒNISSÆ

OF

EURIPIDES.

WITH SHORT ENGLISH NOTES

FOR THE USE OF SCHOOLS.

OXFORD:

JOHN HENRY PARKER;

AND 377, STRAND, LONDON.

M DCCC LV.

292 . g . 114 .

PRINTED BY MESSRS. PARKER, CORN-MARKET, OXFORD.

DRAMATIS PERSONÆ.

ΙΟΚΑΣΤΗ. (Jocasta, wife of Œdipus.)
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. (Guardian.)
ΑΝΤΙΓΟΝΗ. (Antigone.)
ΧΟΡΟΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. (Chorus of Phœnician maidens.)
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ. (Polynices.) } Sons of Œdipus.
ΕΤΕΟΚΛΗΣ. (Eteocles.) }
ΚΡΕΩΝ. (Creon, brother of Jocasta.)
ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ. (Menœceus, one of Creon's sons.)
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ. (Tiresias, a Seer.)
ΑΓΓΕΛΟΣ. (1st. Messenger.)
ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ. (2nd. Messenger.)
ΟΙΔΙΠΟΥΣ. (Œdipus.)

ARGUMENT AND ANALYSIS.

After the calamities of Œdipus, the throne of Thebes descended to the brothers Eteocles and Polynices, and it was agreed between them that each should exercise the kingly power for a year alternately. Eteocles ascended the throne first; but at the end of the year he refused to resign his power, and drove his brother into exile. Polynices repaired to Argos, where he married the daughter of king Adrastus, and assembled an army, with which he marched to exact justice from his brother. Jocasta, anxious to reconcile her sons, obtains a truce, under protection of which Polynices comes into the city, to confer with his brother for the amicable settlement of their quarrel. But Eteocles, fierce and overbearing, refuses to resign any part of his authority, and Polynices retires to prepare his troops for battle.

Now there was at Thebes an old augur, Teiresias, the same who had denounced woe against Œdipus for the sins of which he had been unconsciously guilty (Soph. Œd. Tyr.); and he declared that Thebes could be safe only if Menœceus, the son of Creon, would offer himself as a sacrifice to Mars. He does so, and the hostile armies engage. The Argive chiefs are slain. Eteocles and Polynices, having singled out each other, fall by each other's hands. Jocasta, their mother, finds their bodies, and kills herself upon them.

Creon then succeeds to the throne, and regarding Œdipus as the author of all the miseries in which Thebes had

been involved, condemns him to perpetual exile. To Polynices, as a traitor and enemy to his country, he refuses the rites of burial.

The scene lies at Thebes, before the palace.

Act i. (1—260.)

Sc. i. (1—87.) Jocasta recounts the ills that had befallen since Laius had disobeyed the oracle of Phœbus. The father slain by his own son; herself, the mother of children by her own parricide child; that child, Œdipus, blinded by his own hand, in a fit of despair at his accused fate; her two sons by him now arrayed against each other in arms.

She has succeeded in obtaining a truce for a time, and the brothers are to meet in conference. May Zeus put it into their hearts to be reconciled.

Sc. ii. (88—201.) A tower in the palace, commanding a view of the Argive host before the city. Enter Παιδάγωγος and Antigone. They ascend the tower, and he tells Antigone the names of the various Argive chiefs whose appearance she describes to him.

(202 — 260.) The Chorus, composed of Phœnician maidens, laments the evil chance which has brought them to Thebes at this time.

Act ii. (261—638.)

Sc. i. (261—637.) Enter Polynices, cautiously, as afraid of treachery. He meets with the Chorus, who, on learning who he is, call Jocasta out from the palace. She, after the first greetings, deplores the misery of her family, and chides him for having allied himself in marriage with a foreign race. Polynices offers excuses for his marriage, and for coming in arms against his country.

Enter Eteocles. With fierce and impatient words he refuses to cede any portion of his power to his brother. Jocasta tries to mediate, but in vain. After mutual threats and provocations the brothers part; Eteocles to set in order the defence, Polynices to prepare for the assault, of the city.

The Chorus (688—689.) sings the origin of Thebes, and the sacred associations connected with it, and prays for its continued prosperity.

Act iii. (690—1018.)

Sc. i. Enter Eteocles, and presently after, Creon. They consult about the defence of the city. Creon advises caution and defensive measures, which the impetuosity of Eteocles cannot brook. He hastens to prepare for battle, leaving the care of his home and the city to Creon.

The Chorus (783—833.) deplores the evils of war, and the calamities which have not ceased to result from the sins of Œdipus.

Sc. ii. (834—1018.) Discloses Creon. Enter Teiresias, led by his daughter and Menœceus, Creon's son.

Creon consults Teiresias about the state, and is told that only a great sacrifice can save it. Being pressed to reveal what this sacrifice is, he tells Creon that he must devote Menœceus as an atonement for the dragon, sacred to Ares, which Cadmus had slain. Creon declares that he would rather Thebes should fall than lose his son, and prepares to send him out of the land for safety. Menœceus, seeming to acquiesce, deceives Creon, who goes to arrange his departure; but as soon as his father is out of hearing, Menœceus declares his intention to devote himself according to the seer's directions.

The Chorus (1019—1066.) sings of the ravages which the Sphinx had formerly caused at Thebes; how Œdipus had saved the city; and then passes on to honour the devotion of Menœceus.

Act iv. (1067—1282.)

Sc. i. (1067—1282.) Enter an ἄγγελος, who calls for Jocasta. On her coming from the palace, he relates how the Thebans had hitherto vanquished their foes; and on being pressed to declare more, he goes on to say that Eteocles and Polynices were preparing to decide their quarrel by single combat. Jocasta, in an agony, calls Antigone to accompany her to the field of battle, in order that, if possible, she may stop the combat.

The Chorus (1285—1309.) pities the unhappy mother, foreboding the death of both her sons.

Act. v. (1310 ad fin.)

Sc. i. (1310—1479.) Enter Creon, bewailing Menœceus; then an ἄγγελος, who describes the fatal combat between the brothers, and the subsequent despair and death of Jocasta.

(1480—1537.) Lamentation of the Chorus,—at the conclusion of which,—

Sc. ii. (1539 ad fin.) Œdipus comes out led by Antigone, by whom he is told of the death of his sons and their mother. Then comes Creon, who, in exercise of the power bequeathed to him by Eteocles, pronounces sentence of banishment against Œdipus, and condemns the corpse of Polynices to lie unburied. Antigone resists this as an unholy sentence. She renounces her betrothal to Hæmon, Creon's remaining son, and declares her resolution to attend her father in his exile.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐτεοκλῆς παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν ἀποστερεῖ τοῦ μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνείκην. φυγὰς δ' ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος ἔγημε τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου. κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν, συνήθροισεν ἀξιόχρεων στρατὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ εἰς Θήβας ἐλήλυθεν. ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη ἔπεισεν αὐτὸν ὑπόσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς ἀρχῆς· δεινοπροσωπήσαντος δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη τὰ τέκνα εἰς φιλίαν συναγαγεῖν οὐκ ἠδύνατο· Πολυνείκης δὲ ὡς πρὸς πολέμιον παραταξάμενος ἀνεχώρησε τῆς πόλεως. ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νικήσειν τοὺς ἐκ τῆς πόλεως, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος Μενοικεὺς σφάγιον Ἄρει γένηται. ὁ μὲν οὖν Κρέων ἠρνήσατο ἐπιδοῦναι τῇ πόλει τὸν παῖδα· ὁ δὲ νεανίσκος ἐβούλετο, καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φυγὴν μετὰ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. Θηβαῖοι δὲ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔσφαξαν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες ἀνεῖλον ἀλλήλους. ἡ μὲν οὖν μήτηρ αὐτῶν εὑροῦσα νεκροὺς τοὺς υἱοὺς κατέσφαξεν ἑαυτήν· ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς Κρέων παρέλαβε τὴν δυναστείαν. οἱ δὲ Ἀργεῖοι τῇ μάχῃ ἡττηθέντες ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δυσχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τῶν πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφὴν, Πολυνείκην δὲ ἀκήδευτον ἔρριψεν, Οἰδίπουν δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος

ἀπέπεμψεν, ἐφ' ὧν μεν οὐ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας, οὐδὲ παρὰ τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας.

ΑΛΛΩΣ.

Ἁρπασθείσης Εὐρώπης ὑπὸ Διὸς γενομένου ταύρου, καὶ μετακομισθείσης ἀπὸ Φοινίκης διὰ θαλάττης εἰς Κρήτην, ὁ μὲν πατὴρ αὐτῆς Ἀγήνωρ ἔπεμψε τὸν υἱὸν Κάδμον ἐπὶ ζήτησιν τῆς κόρης, εἰπὼν, εἰ μὴ ταύτην εὑρὼν ἄξοι, μηδ' ἂν αὐτὸν ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Κάδμος δὲ οὐκ ἔχων ὅ τι καὶ δράσειε, μόνην ἔγνω τῆς ἀπορίας λύσιν καταφυγεῖν εἰς Ἀπόλλω κἀκ τούτου γνῶναι τί δεῖ ποιεῖν. ἐλθὼν οὖν εἰς Δελφοὺς ἤρετο τοῦτον περὶ τῆς ἀδελφῆς· καὶ ὃς χρᾷ μὲν οὐδὲν αὐτῷ περὶ τῆς Εὐρώπης, λέγει δὲ ὡς ἐξελθόντα ἐκεῖθεν, ἀκολουθήσαντα βοῖ, οἷ ἂν αὕτη γε πέσῃ, κἀκεῖ κτίζειν πόλιν. ὁ δὲ πεισθεὶς τῷ χρησμῷ τὴν μὲν πρὸς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον εἴασε, βοῦν δὲ κατὰ τύχην εὑρὼν ἡγεμόνα τῆς ὁδοῦ ἐποιήσατο. ἐλθούσης δὲ αὐτῆς ἐν ᾧ νῦν ἑστήκασι τόπῳ αἱ Θῆβαι, κἀκεῖ παραχρῆμα πεσούσης, ἔγνω τε οὗτος τὸν χρησμὸν τελεσφόρον, καὶ πόλιν ἑπτάπυλον κτίζει τὰς Θήβας ὁμωνύμους τῶν ἑκατονταπύλων Αἰγυπτίων Θηβῶν, χρησάμενος ἐπιστήμονι τῆς οἰκοδομῆς καὶ ἐργάτῃ Ἀμφίονι τῷ μουσικῷ· τοῦτον γάρ φασιν ἀνακρουόμενον μέλος θέλγειν τε τῷ μέλει τοὺς λίθους, καὶ ἀλλεπαλλήλως αὐτῶν τιθεμένων ἀποδεῖξαι τὰ τείχη· πύλας δὲ ἔχειν τὴν πόλιν ἑπτά, ἐπειδὴ καὶ οἱ τῆς λύρας τόνοι ἑπτά εἰσι. καὶ τὸ μὲν μυθῶδες τοιοῦτον· πέπλασται δὲ διὰ τὸ ἄκρως ἡρμόσθαι τὰ τείχη προσάλληλα. ἡ γὰρ ἁρμονία μουσικῆς ἴδιον.

Κάδμος οὖν γήμας τῆς Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως παῖδα Ἁρμονίαν ἐγέννησε Πολύδωρον, ὁ δὲ Λάβδακον, ὁ δὲ Λάϊον. οὗτος ἀφικόμενός ποτε εἰς Ἥλιν καὶ τὸν τοῦ Πέλοπος υἱὸν Χρύσιππον ἰδὼν, ὃς ἦν ἐξ ἄλλης αὐτῷ γυναικὸς καὶ οὐκ ἐκ τῆς θυγατρὸς Οἰνομάου Ἱπποδαμείας καὶ ἁλοὺς τούτου κατάκρας τῷ ἔρωτι, ἁρπάσας εἰς Θήβας ἤνεγκε. καὶ συνῆν αὐτῷ τὰ ἐρωτικὰ πρῶτος ἐν ἀνθρώποις τὴν ἀρρενοφθορίαν εὑρὼν, καθὼς δὴ καὶ ὁ Ζεὺς ἐν θεοῖς τὸν Ganυμήδην ἁρπάσας. ὁ δὲ Πέλοψ μαθὼν τοῦτο κατηράσατο Λαΐῳ μηδέποτε μὲν παῖδα τεκεῖν, εἰ δ' ἄρα καὶ συμβαίη, ὑπ' αὐτοῦ τοῦτον ἀναιρεθήσεσθαι. διὰ ταῦτα πολὺν ἤδη χρόνον ὁ Λάϊος ἄπαις ὢν παραγίνεται εἰς Πυθίαν καὶ παίδων αἰτεῖ γονήν. καὶ ἀκούει τοιόνδε χρησμόν.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
τέξεις μὲν φίλον υἱὸν, ἀτὰρ τόδε σοι μόρος ἔσται,
παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι λιπεῖν βίον· ὡς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ὧντινῶν θεσπισμάτων τῇ τῆς γυναικὸς Ἰοκάστης ἐπιθυμίᾳ καὶ ἡδονῇ ὥσπερ ἐκλαθόμενος Λάϊος, ἢ ὥς τινές φασι μιᾷ τῶν ἡμερῶν βαρυνθεὶς τῷ οἴνῳ καὶ συνελθὼν τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Οἰδίποδα σπείρει. καὶ μετὰ τὸ τεχθῆναι αὐτὸν ἀναπεμπάσας τοὺς χρησμοὺς καὶ φόβον λαβὼν, διατορήσας τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ χρυσέους κρίκους διαπερονησάμενος ῥίπτει διὰ τῶν οἰκείων βουκόλων εἰς τὸ ὄρος τὸν Κιθαιρῶνα, ὡς ὑπὸ θηρίων ἐνταῦθα ἀναιρεθησόμενον. ἔτυχε δὲ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ καὶ τοὺς Πολύβου νομέας βασιλέως Κορίνθου βόσκειν ἐκεῖ· οἱ καὶ τὸ βρέφος εὑρόντες καὶ ἀνελόμενοι φέρουσι πρὸς τὴν Πολύβου γυναῖκα Μερόπην. ἦν γὰρ ἀπαιδίᾳ δυστυχοῦσα· καὶ

πως πείθει τὸν ἄνδρα Πόλυβον αὐτὴ τοῦτο τεκεῖν. ἀνδρωθεὶς δὲ ὁ παῖς καί τινι τῶν ἐκεῖ συνελθὼν εἰς ἔριν, οἷα δὴ γίνεται, ὡς οὐκ εἴη Πόλυβου παῖς ὄνειδος ἔσχε παρ' αὐτοῦ. ὅθεν ἀναστὰς ἀφικνεῖται πρὸς τὸν Ἀπόλλω πευσόμενος περὶ τούτου. καὶ ὡς ἔσται φονεὺς τοῦ πατρὸς μανθάνει καὶ ὡς τῇ τεκούσῃ συνέσοιτο, ταυτὶ μόνα· τίνες δὲ εἶεν αὐτῷ οἱ γονεῖς σαφῶς οὐ μανθάνει. ἐπανιὼν δὲ ἐκεῖθεν ὑπήντησε Λαΐῳ, ἀφικνουμένῳ καὶ αὐτῷ πρὸς Ἀπόλλω, ἐφ' ᾧ περὶ τοῦ ἐκτεθέντος παιδὸς γνῶναι, εἰ τέθνηκε. καὶ ὁ τοῦ Λαΐου θεράπων αὐτῷ κελεύει μικρὸν ὑποχωρῆσαι τῷ βασιλεῖ. Οἰδίπους δὲ ὑπεροψίᾳ κρατούμενος καὶ τοῦτο μηδὲν ἐνεγκὼν κτείνει τε τὸν θεράποντα καὶ σὺν αὐτῷ τὸν δεσπότην, οὐκ εἰδὼς ὡς πατροκτόνος γέγονεν, ἑνὸς μόνον τῶν συνεπομένων Λαΐῳ διαφυγόντος, ὃς δὴ καὶ τὸν φόνον ὕστερον διεσάφησεν, ὥς φησι Σοφοκλῆς ἐν Οἰδίποδι τυράννῳ. τότε οὖν Οἰδίπους τοὺς τοῦ Λαΐου ἵππους λαβὼν καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ, καταλαμβάνει τὴν Κόρινθον, καὶ διδοὺς ταῦτα πάντα Πολύβῳ τροφὰς ἐκεῖθεν ἀναχωρεῖ, τὸν περὶ τῆς πατροκτονίας καὶ τῆς τῇ μητρὶ συνελεύσεως χρησμὸν δεδιώς· ᾤετο γὰρ πατέρας αὐτοῦ τῷ ὄντι Πόλυβον καὶ τὴν ἐκείνου γυναῖκα εἶναι. καὶ ἀφικνεῖται πρὸς Θήβας, αἳ δὴ καὶ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς ἐχειμάζοντο τότε, χρησμούς τε ῥαψῳδούσης καὶ ὅντινα βούλοιτο τῶν πολιτῶν ἁρπαζούσης καὶ διαφθειρούσης, διὰ τὸ μὴ συνιέναι σφᾶς τῶν ὑπ' αὐτῆς λεγομένων χρησμῶν. ἐπήγαγε δὲ ταύτην ὁ Ἄρης Θηβαίοις, ἀμυνόμενος αὐτοὺς διὰ τὸν τοῦ παιδὸς δράκοντος φόνον, ὃν ὁ Κάδμος ἀνεῖλε καὶ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ἔσπειρεν, ἐξ ὧν ἀνεφάνησαν οἱ Γίγαντες. ἦν δὲ τέρας ἡ Σφὶγξ πρόσωπον μὲν ἔχουσα παρθένου, στῆθος δὲ καὶ χεῖρας καὶ πόδας καὶ ὄνυχας

λέοντος, οὐραίαν δὲ δράκοντος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος, δι' ὧν ἵπτατο. ἔτυχε δὲ τοῦτο εἰποῦσα τοιοῦτό τι τοῖς Θηβαίοις τότε αἴνιγμα, ὡς Ἀσκληπιάδης ἀναγράφει·

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὗ μία φωνή,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
ἕρπετὰ κινεῖται ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὁπόταν πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ,
ἔνθα μένος γυίοισιν ἀφαυρότερον πέλει αὐτοῦ·

οὗπερ ἀγνοουμένου ἐκήρυξε Κρέων ὁ ἀδελφὸς Ἰοκάστης τῆς βασιλίσσης, ὡς, ὅστις εὕροι τὸ αἴνιγμα, τούτῳ συνάψειν τὴν ἀδελφήν. Οἰδίπους δὲ, ὡς ἔφημεν, διάγων ἐκεῖ τότε, ἀκούσας τὰ κηρύγματα λύει τε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς καὶ τὴν μητέρα οὐκ εἰδὼς εἰς γυναῖκα λαμβάνει. ἔλυσε δὲ οὕτως, ὥς φασι·

Κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
φωνῆς ἡμετέρης, σὸν τέλος ἀμπλακίης.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
πρῶτον ἕφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
γηραλέος δὲ πέλων τρίτατον πόδα βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ἀκούσασα δὲ τὴν λύσιν ἡ Σφὶγξ ἑαυτὴν ἀναιρεῖ παραχρῆμα ῥίψασα τοῦ ἀέρος. Οἰδίπους δὲ συνὼν τῇ μητρὶ καὶ παῖδας ἐξ αὐτῆς φύσας τέσσαρας, ἄρρενας μὲν Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην, θηλείας δὲ Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην, ὡς ἔγνω τὸ μίασμα ὕστερον, ἐτύφλωσεν ἑαυτόν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης, θέλοντές πως ἀφανίσαι τὸ ὄνειδος, κατακλείουσιν αὐτὸν ἐν οἰκίσκῳ, ἵν' ὑπὸ μηδενὸς θεωρούμενος εἰς λήθην ἥξοι τὸ κατ' ἐκείνου. καὶ ὃς τοῦτο ὑπεραλγήσας ἀρᾶται τούτοις τὴν βασιλείαν σιδήρῳ μερίσαι. οἱ δὲ τὰς τοῦ πατρὸς ἀρὰς δεδιότες μηχανῶνται τοιόνδε· ἔχεσθαι τῆς ἀρχῆς ἕνα παρ' ἕνα καί

ταύτης παραχωρεῖν θατέρῳ θάτερον. ὁ τοίνυν Ἐτεοκλῆς ἅτε πρῶτος ὢν τῶν ἀδελφῶν καὶ πρῶτος τῆς ἀρχῆς ἥψατο, Πολυνείκης δὲ ὑπεχώρησε, καὶ τελεσθέντος ἐνιαυτοῦ ἀφίκετο πρὸς τὸν ἀδελφόν, αἰτῶν καὶ αὐτὸς ἄρξειν ἐνιαυτόν. Ἐτεοκλῆς δὲ οὔτε ἐξέστη τῆς ἀρχῆς καὶ ἄτιμον τὸν ἀδελφὸν ἀπέπεμψεν. ὃς καὶ πλανώμενος ἦλθεν εἰς Ἄργος, καὶ τὴν τοῦ βασιλέως Ἀδράστου λαβὼν θυγατέρα πείθει τὸν κηδεστὴν συνάρασθαι τούτῳ πρὸς τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν. καὶ πλειστην ὅσην παραλαβὼν στρατιὰν ἐπιστρατεύει τῷ ἀδελφῷ. ὅπως δὲ ἡ μήτηρ ἐθέλουσα πρὸ τῆς συμπλοκῆς διαλλάξαι τοὺς παῖδας οὐδὲν ἴσχυσε, καὶ ὡς ἔχρησε Τειρεσίας, εἰ ὁ Κρέοντος υἱὸς Μενοικεὺς ἀνέλοι ἑαυτὸν ἐπὶ τὸν τοῦ δράκοντος φωλεὸν, κρατήσειν Ἀργείων Θηβαίους, καὶ ὡς γέγονε ταῦτα, καὶ οἱ τῶν Ἀργείων ἡγεμόνες πεπτώκασι πάντες πλὴν Ἀδράστου, καὶ ὡς μονομαχήσαντες πρὸς ἀλλήλους Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ὑπ' ἀλλήλων ἑκάτεροι ἀνῃρέθησαν, καὶ ὡς ἐλθοῦσα πρὸς αὐτοὺς Ἰοκάστη καὶ τεθνηκότας εὑροῦσα συναπέσφαξεν ἑαυτὴν, καὶ ὡς Κρέων ἁψάμενος τῆς ἀρχῆς Ἐτεοκλῆν μὲν θάπτει, Πολυνείκην δὲ ἄταφον εἴασε, καὶ Οἰδίπουν τῆς πόλεως ἐξήλασε, πάντα ταῦτα Εὐριπίδης ἔνδον κατὰ λεπτὸν διηγεῖται. ἔστι δὲ τὸ παρὸν δρᾶμα τῶν ἄγαν ἐξαιρέτων, διανοίαις καὶ γνώμαις πολλαῖς καὶ καλαῖς καὶ ποικίλαις ἀνθοῦν καὶ μεταχειρίσει ἀρίστῃ, καὶ διὰ πάντων ἀκμάζον, εἰ καὶ ἀπίθανον ἔχει τὴν εἰς Θήβας Πολυνείκους εἴσοδον. ἐπιγέγραπται δὲ ἀπὸ τοῦ χοροῦ Εὐριπίδου Φοίνισσαι παρ' ἀντιδιαστολὴν τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας Αἰσχύλου. ταύτῃ γὰρ τῇ ὑποθέσει κἀκεῖνος χρῆται ἐν τῷ δευτέρῳ. αὐτὰς δὲ τὰς παρθένους ἐκ Φοινίκης Ἀγηνορίδαι θυσίαν τῷ Ἀπόλλωνι ἔπεμψαν,

αἵτινες καὶ πρὸς Δελφοὺς ἐρχόμεναι παρέβαλον ταῖς Θήβαις διὰ τὸ καὶ τὸν Κάδμον, ὡς ἔφημεν, ἐκ Φοινίκης εἶναι. καὶ καταλαβόντος τοῦ πολέμου ἠναγκάσθησαν μένειν αὐτόθι, μέχρις ἂν ἡ μάχη λωφήσῃ.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν
καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἰλίσσων φλόγα,
ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν
τήνδ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα·
ὃς παῖδα γήμας Κύπριδος Ἁρμονίαν ποτὲ
Πολύδωρον ἐξέφυσε, τοῦ δὲ Λάβδακον
φῦναι λέγουσιν, ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον.
ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κλῄζομαι Μενοικέως,
Κρέων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ.
καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με, τοῦτο γὰρ πατὴρ
ἔθετο, γαμεῖ δὲ Λάϊός μ'· ἐπεὶ δ' ἄπαις
ἦν, χρόνια λέκτρα τἄμ' ἔχων ἐν δώμασιν,
ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιτεῖ θ' ἅμα
παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν.
ὁ δ' εἶπεν, ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ,
μὴ σπεῖρε τεκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φὺς,
καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.
ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς ἓς τε βακχεῖον πεσὼν
ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος,
γνοὺς τἀμπλάκημα τοῦ θεοῦ τε τὴν φάτιν.
λειμῶν' ἐς Ἥρας καὶ Κιθαιρῶνος λέπας
δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,

σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον.
[ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν.]
Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι
φέρουσ' ἐς οἴκους ἔς τε δεσποίνης χέρας
ἔθηκαν. ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον 30
μαστοῖς ὑφεῖτο καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.
ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος
παῖς οὑμὸς ἢ γνοὺς ἤ τινος μαθὼν πάρα
ἔστειχε, τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
πρὸς δῶμα Φοίβου, Λάϊός θ' οὑμὸς πόσις, 35
τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν,
εἰ μηκέτ' εἴη. καὶ ξυνάπτετον πόδα
ἐς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ.
καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης,
ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο. 40
ὁ δ' εἶρπ' ἄναυδος, μέγα φρονῶν. πῶλοι δέ νιν
χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.
ὅθεν, τί τἀκτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;
παῖς πατέρα καίνει, καὶ λαβὼν ὀχήματα
Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν. ὡς δ' ἐπεζάρει 45
Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν, ἐμός τ' οὐκ ἦν πόσις,
Κρέων ἀδελφὸς τἀμὰ κηρύσσει λέχη,
ὅστις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,
τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα. τυγχάνει δέ πως
αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθὼν, 50
ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται,
[καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.]
γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν οὐκ εἰδὼς τάλας,
οὐδ' ἡ τεκοῦσα παιδὶ συγκοιμωμένη.
τίκτω δὲ παῖδας παιδὶ δύο μὲν ἄρσενας, 55
Ἐτεοκλέα κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν,

κόρας δὲ δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ
ὠνόμασε, τὴν δὲ πρόσθεν Ἀντιγόνην ἐγώ.
μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα μητρῴων γάμων
ὁ πάντ' ἀτλὰς Οἰδίπους παθήματα 60
εἰς ὄμμαθ' αὑτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,
χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάξας κόρας.
ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται,
κλῇθροις ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχῃ
γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων. 65
ζῶν δ' ἔστ' ἐν οἴκοις, πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν
ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
τὼ δ' ἐς φόβον πεσόντε μὴ τελεσφόρους
εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν οἰκούντων ὁμοῦ, 70
ξυμβάντ' ἔταξαν τὸν νεώτερον πάρος
φεύγειν ἑκόντα τήνδε Πολυνείκη χθόνα,
Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς
ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντ'. ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς
καθέζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίσταται θρόνων, 75
φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκη χθονός.
ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν,
πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει·
ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε,
πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα καὶ μέρη χθονός. 80
ἐγὼ δ' ἔριν λύσουσ' ὑπόσπονδον μολεῖν
ἔπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός.
ἥξειν δ' ὁ πεμφθεὶς φησιν αὐτὸν ἄγγελος.
ἀλλ' ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας
Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ σύμβασιν τέκνοις. 85
χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐὰν βροτῶν
τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.

ΠΑ. ὦ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη θάλος πατρὶ,
ἐπεί σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
μεθῆκε μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον, 90
στράτευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον, ἱκεσίαισι σαῖς,
ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον,
μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,
κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος, ὡς δούλῳ, ψόγος,
σοὶ δ' ὡς ἀνάσσῃ· πάντα δ' ἐξειδὼς φράσω, 95
ἅ τ' εἶδον εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα,
σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων
ἐνθένδ' ἐκεῖσε δεῦρό τ' αὖ κείνου πάρα.
ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις,
κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί· 100
σκόπει δὲ πεδία καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰς
Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων στράτευμ' ὅσον.

ΑΝ. ὄρεγέ νυν ὄρεγε γεραιὰν νέᾳ χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων,
ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων.

ΠΑ. ἰδοὺ, ξύναψον, παρθέν'· ἐς καιρὸν δ' ἔβης· 105
κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν
στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.

ΑΝ. ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς
Ἑκάτα, κατάχαλκον ἅπαν
πεδίον ἀστράπτει. 110

ΠΑ. οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα,
πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.

ΑΝ. ἆρα πύλαι κλῃθροις χαλκόδετ' ἔμβολά τε 113, 4
λαϊνέοισιν Ἀμφίονος ὀργάνοις τείχεος ἥρμοσ-
ται; 115, 6

ΠΑ. θάρσει· τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις.
ἀλλ' εἰσόρα τὸν πρῶτον, εἰ βούλει μαθεῖν.

ΑΝ. τίς οὗτος ὁ λευκολόφας,

προπαρ δς ἀγεῖται στρατοῦ
πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονα κουφίζων; 121, 2
ΠΑ. λοχαγὸς, ὦ δέσποινα.
ΑΝ. τίς, πόθεν γεγὼς,
αὔδασον, ὦ γεραιὲ, τίς ὀνομάζεται.
ΠΑ. οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος, 125
Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ', Ἱππομέδων ἄναξ.
ΑΝ. ἔ ἔ, ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς εἰσιδεῖν,
γίγαντι γηγενέτᾳ προσόμοιος,
ἀστρωπὸς ἐν γραφαῖσιν, οὐχὶ πρόσφορος
ἀμερίῳ γέννᾳ. 130
ΠΑ. τὸν δ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ
λοχαγόν;
ΑΝ. ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος.
τίς δ' ἐστὶν οὗτος;
ΠΑ. παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεὺς, Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.
ΑΝ. οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον,
αὐτοκασιγνήτας νύμφας ὁμόγαμος κυρεῖ; 136, 7
ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος.
ΠΑ. σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,
λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι. 140
ΑΝ. σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνει σαφῶς τάδε;
ΠΑ. σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων·
ἃ προσδεδορκὼς οἶδα τοὺς ὡπλισμένους.
ΑΝ. τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνῆμα τὸ Ζήθου περᾷ 145
καταβόστρυχος ὄμμασι γοργὸς εἰσιδεῖν νεα-
λοχαγός; ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ [νίας
πάνοπλος ἀμφέπει.
ΠΑ. ὃδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος. 150

ΑΝ. ἀλλά νιν ἁ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος
Ἄρτεμις ἱεμένα τόξοις δαμάσασ' ὀλέσειεν
ὃς ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.
ΠΑ. εἴη τάδ', ὦ παῖ· σὺν δίκῃ δ' ἥκουσι γῆν· 154
ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί.
ΑΝ. ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματρὸς πολυπόνῳ
μοίρᾳ; 156, 7
ὦ φίλτατ', εἰπὲ, ποῦ 'στι Πολυνείκης, γέρον.
ΠΑ. ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας
Νιόβης Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ. 160
ὁρᾷς;
ΑΝ. ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως
μορφῆς τύπωμα στέρνα τ' ἐξηκασμένα.
ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας
ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος 164
πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα, περὶ δ' ὠλένας
δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλοιμι χρόνῳ φυγάδα μέλεον. ὡς
ὅπλοισι χρυσέοισιν ἐκπρεπὴς, γέρον 168
ἑῴοις ὅμοια φλεγέθων βολαῖς ἁλίου.
ΠΑ. ἥξει δόμους τούσδ', ὥστε σ' ἐμπλῆσαι χαρᾶς, 170
ἔνσπονδος.
ΑΝ. οὗτος δ', ὦ γεραιὲ, τίς κυρεῖ,
ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς;
ΠΑ. ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν', ὅδε·
σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαιμάτου χοαί. 174
ΑΝ. ὦ λιπαροζώνου θύγατερ Ἁλίου
Σελαναία, χρυσεόκυκλον φέγγος,
ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα πώλοις σώφρονα 177, 8
μεταφέρων ἰθύνει.
ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει 180
Καπανεύς;

ΠΑ. ἐκεῖνος προσβάσεις τεκμαίρεται
πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν.
ΑΝ. ἰώ,
Νέμεσι καὶ Διὸς βαρύβρομοι βρονταὶ,
κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν, σύ τοι
μεγαλαγορίαν ὑπεράνορα κοιμίζοις· 185
ὅδ' ἐστὶν, αἰχμαλωτίδας ὃς δορὶ Θηβαίας
Μυκήναισιν εὔχεται Δερναίᾳ τε δώσειν τρι-
αίνᾳ,
Ποσειδωνίοις Ἀμυμωνίοις
ὕδασι, δουλείαν περιβαλών;
μήποτε μήποτε τάνδ', ὦ πότνια, 190
χρυσεοβόστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι,
δουλοσύναν τλαίην.
ΠΑ. ὦ τέκνον, ἔσβα δῶμα, καὶ κατὰ στέγας
ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου
ἐς τέρψιν ἦλθες ὧν ἔχρῃζες εἰσιδεῖν. 195
ὄχλος γὰρ, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πύλιν,
χωρεῖ γυναικῶν πρὸς δόμους τυραννικούς.
φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
σμικράς τ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
πλείους ἐπεσφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις 200
γυναιξὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν.
ΧΟ. Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν στρ. α'.
ἀκροθίνια Λοξίᾳ
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου
Φοίβῳ δούλα μελάθρων, 205
ἵν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις
Παρνασοῦ κατενάσθην,
Ἰόνιον κατὰ πόντον ἐλά-
τᾳ πλεύσασα περιρρύτων

ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων 210
Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς
ἱππεύσαντος, ἐν οὐρανῷ
κάλλιστον κελάδημα,
πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς ἀντ. α'.
καλλιστεύματα Λοξίᾳ· 215
Καδμείων δ' ἔμολον γᾶν,
κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν,
ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου
πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους.
ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύ- 220
κτοις Φοίβῳ λάτρις γενόμαν.
ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
ἐπιμένει με κόμας ἐμὰς
δεῦσαι, παρθένιον χλιδὰν,
Φοιβείαισι λατρείαις. 225
ὦ λάμπουσα πέτρα πυρὸς μεσῳδός.
δικόρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων, Διονύσου
οἶνα θ', ἃ καθαμέριον
στάζεις τὸν πολύκαρπον 230
οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν,
ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος, οὔ-
ρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν,
νιφόβολόν τ' ὄρος ἱρὸν, εἱ-
λίσσων ἀθανάτου θεοῦ 235
χορὸς γενοίμαν ἄφοβος
παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοί-
βου Δίρκαν προλιποῦσα.
νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων στρ. β'.
θούριος μολὼν Ἄρης 240

αἷμα δάϊον φλέγει
τᾷδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει·
κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη·
κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται
ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ, 245
Φοινίσσᾳ χώρᾳ. φεῦ φεῦ.
κοινὸν αἷμα, κοινὰ τέκεα
τᾶς κερασφόρου πέφυκεν Ἰοῦς
ὧν μέτεστί μοι πόνων.
ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος ἀντ. β'. 250
ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει
σχῆμα φοινίου μάχης,
ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται,
παισὶν Οἰδίπου φέρων
πημονὰν Ἐρινύων. 255
Ἄργος ὦ Πελασγικόν,
δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν
καὶ τὸ θεόθεν· οὐ γὰρ ἄδικον
εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὁρμᾷ,
ὃς μετέρχεται δόμους. 260
ΠΟ. τὰ μὲν πυλωρῶν κλῇθρά μ' εἰσεδέξατο
δι' εὐπετείας, τειχέων ἔσω μολεῖν.
ὃ καὶ δέδοικα μή με δικτύων ἔσω
λαβόντες οὐκ ἐκφρῶσ' ἀναίμακτον χρόα.
ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῇ διοιστέον, 265
κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ.
ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ
τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.
ὦὴ τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα;
ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται, 270
ὅταν δι' ἐχθρᾶς ποὺς ἀμείβηται χθονός.

πεποιθα μέντοι μητρὶ κοὐ πέποιθ' ἅμα,
ἥτις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.
ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάραι
πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα. 275
φέρ' ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,
καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις.
ξέναι γυναῖκες, εἴπατ' ἐκ ποίας πάτρας
Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε.

ΧΟ. Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς ἡ θρέψασά με, 280
Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς
Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
μαντεῖα σεμνὰ Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν. 285
σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅστις ὢν ἐλήλυθας
ἑπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.

ΠΟ. πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου,
ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με, παῖς Μενοικέως·
καλεῖ δὲ Πολυ είκη με Θηβαῖος λεώς. 290

ΧΟ. ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων,
ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο,
γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σ',
ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
ἔβας ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν. 295
ἰὼ πότνια, μόλε πρόδρομος, ἀμπέτασον πύλας.
κλύεις, ἰὼ τεκοῦσα τόνδε μᾶτερ, 298
τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα περᾶν,
θιγεῖν τ' ὠλέναισι σαῖσιν τέκνου; 300

ΙΟ. Φοίνισσαν, ὦ νεάνιδες, βοὰν ἔσω προῳδ.
δόμων κλύουσα τῶνδε γήρᾳ τρυμερὰν ἕλκω παιδὶ
ποδὸς βάσιν.

ἰὼ ἰὼ τέκνον τέκνον, στρ. 304
χρόνῳ σὸν ὄμμα μυρίαις ἐν ἁμέραις 305
προσεῖδον· ἀμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι ματέρος,
παρηίδων τ' ὄρεγμα βοστρύχων τε κυανόχρωτα χαί- 308
ταισι πλόκαμον, σκιάζων δέραν ἐμάν. 309
ἰὼ ἰὼ, μόλις φανεὶς ἀντ. 310
ἄελπτα κἀδόκητα ματρὸς ὠλέναις.
τί φῶ τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα χερσὶ καὶ λόγοισι πολυ-
έλικτον ἁδονὰν ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύ-
ουσα τέρψιν παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν; 315
ἰὼ τέκος ἐμὸν τέκος,
ἔρημον πατρῷον ἔλιπες δόμον
φυγὰς ἀποσταλεὶς ὁμαίμου λώβᾳ,
ἢ ποθεινὸς φίλοις, 320
ἢ ποθεινὸς Θήβαις.
ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι
δακρυόεσσ' ἀνεῖσα πένθει κόμαν,
ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, ὦ τέκνον, 324
δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη τάδε σκότι' ἀμείβομαι.
ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοστερὴς
ἀπήνας ὁμοπτέρου τᾶς ἀποζυγείσας δόμων
πόθον ἀμφιδάκρυτον ἀεὶ κατέχων 330
ἀνῆξε μὲν ξίφους
ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν, ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας
στενάζων ἀρὰς τέκνοις,
σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰὲν αἰαγμάτων σκότια κρύπτε-
ται. 335
σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ
γάμοισι δὴ κλύω ζυγέντα παιδοποιὸν ἁδονὰν

ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν, ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν, 339, 40
ἄλαστα ματρὶ τᾷδε Λαΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ.
γάμων ἐπακτὸν ἄταν. [344. 5
ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις,
ὡς πρέπει ματέρι μακαρίᾳ·
ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη
λουτροφόρου χλιδᾶς· ἀνὰ δὲ Θηβαίαν
πόλιν ἐσιγάθη σᾶς ἔσοδος νύμφας.
ὅλοιτο τάδ', εἴτε σίδαρος 350
εἴτ' ἔρις εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος,
εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
δώμασιν Οἰδιπόδα·
πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄχη.

ΧΟ. δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναὶ, 355
καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.

ΠΟ. μῆτερ, φρονῶν εὖ κοὐ φρονῶν ἀφικόμην
ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας· ὃς δ' ἄλλως λέγει
λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. 360
οὕτω δὲ τάρβος ἐς φόβον τ' ἀφικόμην,
μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ,
ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων δι' ἄστεως
κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον. ἐν δέ μ' ὠφελεῖ,
σπονδαί τε καὶ σὴ πίστις, ἥ μ' εἰσήγαγε 365
τείχη πατρῴα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην,
χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα καὶ βωμοὺς θεῶν
γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετράφην, Δίρκης θ' ὕδωρ·
ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς ξένην πόλιν
ναίω, δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχων δακρυρροοῦν. 370
ἀλλ' ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ σὲ δέρκομαι

κάρα ξύρηκες καὶ πέπλους μελαγχίμοις
ἔχουσαν, οἷμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.
ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων
καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς. 375
τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ,
σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασίγνηται δύο;
ἦ που στένουσι τλήμονας φυγὰς ἐμάς.
ΙΟ. κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος.
οὕτω γὰρ ἤρξατ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμέ, 380
κακῶς δὲ γῆμαι πατέρα σὸν φῦναί τε σέ.
ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα,
δέδοιχ', ἃ χρῄζω. διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα.
ΠΟ. ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς· 385
ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοὶ, μῆτερ, φίλα.
ΙΟ. καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον ὧν χρῄζω τυχεῖν.
τί τὸ στέρεσθαι παιρίδος; ἦ κακὸν μέγα;
ΠΟ. μέγιστον· ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον ἢ λόγῳ.
ΙΟ. τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές; 390
ΠΟ. ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχει παρρησίαν.
ΙΟ. δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἃ τις φρονεῖ.
ΠΟ. τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.
ΙΟ. καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.
ΠΟ. ἀλλ' ἐς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον. 395
ΙΟ. αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
ΠΟ. καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.
ΙΟ. οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' οὔσας κενάς;
ΠΟ. ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν κακῶν.
ΙΟ. πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βιον; 400
ΠΟ. ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἥν.
ΙΟ. φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;

ΠΟ. εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.
ΙΟ. οὐδ' ηὐγένειά σ' ᾔρεν εἰς ὕψος μέγα;
ΠΟ. κακὸν τὸ μὴ 'χειν· τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με. 405
ΙΟ. ἡ πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
ΠΟ. οὐδ' ὀνομάσαι δύναι' ἂν ὡς ἐστὶν φίλον.
ΙΟ. πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες;
ΠΟ. ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα.
ΙΟ. ποῖον; τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν. 410
ΠΟ. κάπρῳ λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους.
ΙΟ. καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;
ΠΟ. οὐκ οἶδ'· ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τύχην.
ΙΟ. σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος;
ΠΟ. νὺξ ἦν, Ἀδράστου δ' ἦλθον ἐς παραστάδας. 415
ΙΟ. κοίτας ματεύων, ᾗ φυγὰς πλανώμενος;
ΠΟ. ἦν ταῦτα· κᾆτά γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
ΙΟ. τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.
ΠΟ. Τυδεὺς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρός.
ΙΟ. τί θηρσὶν ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος ᾔκασεν; 420
ΠΟ. στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι.
ΙΟ. ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς ξυνῆκε θέσφατα;
ΠΟ. κἄδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεάνιδας.
ΙΟ. ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν σοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς;
ΠΟ. οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος ἐς τόδ' ἡμέρας. 425
ΙΟ. πῶς δ' ἐξέπεισας δεῦρό σοι σπέσθαι στρατόν;
ΠΟ. δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τάδε,
[Τυδεῖ τε κἀμοί· σύγγαμος γάρ ἐστ' ἐμός.]
ἄμφω κατάξειν ἐς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ.
πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι 430
πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ', ἐμοὶ
διδόντες· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
πόλιν. θεοὺς δ' ἐπώμοσ' ὡς ἀκουσίως

τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμην δόρυ.
ἀλλ' ἐς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν, 435
μῆτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους
παῦσαι πόνων με καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν.
πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ·
τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει. 440
ἀγὼ μεθήκω, δεῦρο μυρίαν ἄγων
λόγχην· πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.
ΧΟ. καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς ἐς διαλλαγὰς ὅδε
χωρεῖ· σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν
τοιούσδε μύθους οἷς διαλλάξεις τέκνα. 445
ΕΤ. μῆτερ, πάρειμι· τὴν χάριν δὲ σοὶ διδοὺς
ἦλθον. τί χρὴ δρᾶν; ἀρχέτω δή τις λόγου·
ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων
τάσσων ἐπέσχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
κοινὰς βραβείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν 450
τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων πείσασά με.
ΙΟ. ἐπίσχες· οὗτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει·
βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν.
σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς·
οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα 455
Γοργόνος, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.
σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε
Πολύνεικες· ἐς γὰρ ταυτὸν ὄμμασι βλέπων
λέξεις τ' ἄμεινον τοῦδέ τ' ἐνδέξει λόγους.
παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν· 460
ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ,
εἰς ἓν ξυνελθὼν, ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ,
ἐφ' οἷσιν ἥκει, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,
κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν.

λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθε, Πολυνεικες τέκνον· 465
σὺ γὰρ στράτευμα Δαναϊδῶν ἥκεις ἄγων,
ἄδικα πεπονθὼς, ὡς σὺ φῄς· κριτὴς δέ τις
θεῶν γένοιτο καὶ διαλλακτὴς κακῶν.

ΠΟ. ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων· 470
ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος
νοσῶν ἐν αὐτῷ φαρμάκων δεῖται σοφῶν.
ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην
τοὐμόν τε καὶ τοῦδ', ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀρας,
ἃς Οἰδίπους ἐφθέγξατ' εἰς ἡμᾶς ποτε, 475
ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἑκὼν αὐτὸς χθονὸς,
δοὺς τῷδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον,
ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν,
καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολὼν
κακόν τι δρᾶσαι καὶ παθεῖν, ἃ γίγνεται. 480
ὁ δ' αἰνέσας ταῦθ' ὁρκίους τε δοὺς θεοὺς
ἔδρασεν οὐδὲν ὧν ὑπέσχετ', ἀλλ' ἔχει
τυραννίδ' αὐτὸς καὶ δόμων ἐμὸν μέρος.
καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι τἀμαυτοῦ λαβὼν
στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονὸς, 485
οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν,
καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,
καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα μήτε προσφέρειν
πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις,
ἃ μὴ κυρήσας τῆς δίκης πειράσομα 490
δρᾶν. μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
ὡς πάντα πράσσων σὺν δίκῃ δίκης ἄτερ
ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.
ταῦτ' αὖθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς
λόγων ἀθροίσας εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς 495

καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
ΧΟ. ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.
ΕΤ. εἰ πᾶσι ταυτὸν καλὸν ἔφυ σοφόν θ' ἅμα,
οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις· 500
νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
πλὴν ὀνομάσαι, τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
ἐγὼ γὰρ οὐδὲν, μῆτερ, ἀποκρύψας ἐρῶ·
ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς
καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε, 505
τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα.
τοῦτ' οὖν τὸ χρηστὸν, μῆτερ, οὐχὶ βούλομαι
ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον ἢ σώζειν ἐμοί·
ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας
τοὔλασσον ἔλαβε. πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι 510
ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε καὶ πορθοῦντα γῆν
τυχεῖν ἃ χρῄζει· ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίου δορὸς
φόβῳ παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ' ἔχειν.
χρῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς, 515
μῆτερ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος
ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
ἔξεστ'· ἐκείνου δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι,
ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαί ποτε. 520
πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,
ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων,
ὡς οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.
εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι
κάλλιστον ἀδικεῖν, τἆλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. 525
ΧΟ. οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς,

οὐ γὰρ καλὸν τόδ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.
ΙΟ. ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν, ἀλλ' ἡμπειρία
ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. 530
τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσα
φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύ γ'· ἄδικος ἡ θεός·
πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
εἰσῆλθε κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων·
ἐφ' ᾗ σὺ μαίνει. κεῖνο κάλλιον, τέκνον, 535
ἰσότητα τιμᾶν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις
πόλεις τε πόλεσι συμμάχους τε συμμάχοις
ξυνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ,
τῷ πλέονι δ' ἀεὶ πολέμιον καθίσταται
τοὔλασσον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται. 540
καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισε,
νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον ἡλίου τε φῶς
ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
κοὐδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον. 545
εἶθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς,
σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον,
καὶ τῷδ' ἀπονεμεῖς; κᾆτα ποῦ 'στιν ἡ δίκη;
τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,
τιμᾷς ὑπέρφευ, καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε, 550
περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
ἢ πολλὰ μοχθεῖν πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι
βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον·
ἐπεὶ τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.
οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ, 555
τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα·
ὅταν δὲ χρῄζωσ', αὖτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.

[ὁ δ' ὅλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.]
ἄγ', ἤν σ' ἔρωμαι δύο λόγω προθεῖσ' ἅμα,
πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις; 560
ἐρεῖς τυραννεῖν; ἢν δὲ νικήσῃ σ' ὅδε,
Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ,
ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων τόδε,
ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας
βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας. 565
[ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
γενήσεται Θήβαισι, φιλότιμος δὲ σύ.]
σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω,
ἄμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας ἔς σ' ἀνήψατο·
ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήτων πόλιν. 570
φέρ', ἤν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
πρὸς θεῶν, τροπαῖα πῶς ἄρα στήσεις δορός;
πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων, ἑλὼν πάτραν,
κἀς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς,
Θήβας πυρώσας τάσδε Πολυνείκης θεοῖς 575
ἀσπίδας ἔθηκε· μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος
τοιόνδε σοι γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
ἢν δ' αὖ κρατηθῇς καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ,
πῶς Ἄργος ἥξεις, μυρίους λιπὼν νεκρούς;
ἐρεῖ δὲ δή τις, ὦ κακὰ μνηστεύματα 580
Ἄδραστε προσθεὶς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον
ἀπωλόμεσθα. δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον,
κείνων στέρεσθαι, τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν.
μέθετον τὸ λίαν, μέθετον· ἁμαθία δυοῖν,
ἐς ταῦθ' ὅταν μόλητον, αἴσχιστον κακόν. 585
ΧΟ. ὦ θεοὶ, γένοισθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν,
καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε.
ΕΤ. μῆτερ, οὐ λόγων ἔθ' ἁγών, ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος

οὖν μέσῳ μάτην, περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία·
οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως ἢ 'πὶ τοῖς εἰρημένοις,
ὥστ' ἐμὲ σκήπτρων κρατοῦντα τῆσδ' ἄνακτ' εἶνα
χθονός· 591
τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νουθετημάτων μ' ἔα.
καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχέων, ἢ κατθανεῖ.

ΠΟ. πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄπρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος
φόνιον ἐμβαλὼν τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον; 595

ΕΤ. ἐγγύς, οὐ πρόσω βεβηκώς· ἐς χέρας λεύσσεις ἐμάς;

ΠΟ. εἰσορῶ· δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.

ΕΤ. κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην;

ΠΟ. ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

ΕΤ. κομπὸς εἶ σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν
θανεῖν. 600

ΠΟ. καὶ σὲ δεύτερόν γ' ἀπαιτῶ σκῆπτρα καὶ μέρη
χθονός.

ΕΤ. οὐκ ἀπαιτούμεσθ'· ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω
δόμον.

ΠΟ. τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον;

ΕΤ. φήμ'· ἀπαλλάσσου δὲ γῆς.

ΠΟ. ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῴων,

ΕΤ. οὓς σὺ πορθήσων πάρει.

ΠΟ. κλύετέ μου. 605

ΕΤ. τίς δ' ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπεστρατευμένου;

ΠΟ. καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ',

ΕΤ. οἱ στυγοῦσί σε.

ΠΟ. ἐξελαυνόμεσθα πατοίδος. ΕΤ. καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν.

ΠΟ. ἀδικίᾳ γ', ὦ θεοί.

ΕΤ. Μυκήναις, μὴ 'νθάδ' ἀνακάλει θεούς.

ΠΟ. ἀνόσιος πέφυκας,

ΕΤ. ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.

ΠΟ. ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις. 610
ΕΤ. καὶ κατακτενῶ γε πρός.
ΠΟ. ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω;
ΕΤ. καὶ γὰρ οἷα δρᾷς κλύει.
ΠΟ. καὶ σύ, μῆτερ;
ΕΤ. οὐ θέμις σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα.
ΠΟ. ὦ πόλις.
ΕΤ. μολὼν ἐς Ἄργος ἀνακάλει Λέρνης ὕδωρ.
ΠΟ. εἶμι, μὴ πόνει· σὲ δ' αἰνῶ, μῆτερ. ΕΤ. ἔξιθι χθονός.
ΠΟ. ἔξιμεν· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. ΕΤ. οὐκ ἀντύχοις.
ΠΟ. ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς. ΕΤ. οὐδὲ τάσδ' ὄψει ποτέ.
ΠΟ. ὦ κασίγνηται.
ΕΤ. τί ταύτας ἀνακαλεῖς, ἔχθιστος ὤν;
ΠΟ. μῆτεο, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε.
ΙΟ. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον.
ΠΟ. οὐκέτ' εἰμὶ παῖς σός. ΙΟ. ἐς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ.
ΠΟ. ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. ΕΤ. καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι.
ΠΟ. ποῦ ποτε στήσει πρὸ πύργων; 621
ΕΤ. ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε;
ΠΟ. ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. ΕΤ. κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει.
ΙΟ. ὦ τάλαιν' ἐγώ. τί δράσετ', ὦ τέκν';
ΠΟ. αὐτὸ σημανεῖ.
ΙΟ. πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐρινῦς;
ΕΤ. ἐρρέτω πρόπας δόμος. 624
ΠΟ. ὡς τάχ' οὐκέθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος.
τὴν δὲ θρέψασάν με γαῖαν καὶ θεοὺς μαρτύρομαι
ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονὸς,
δοῦλος ὤν, ἀλλ' οὐχὶ ταὐτοῦ πατρὸς Οἰδίπου γεγώς.
κἂν τί σοι, πόλις, γένηται, μὴ 'μὲ, τόνδε δ' αἰτιῶ·
[οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.]
καὶ σύ, Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα χαίρετε,

ἥλικές θ' οὐμοὶ θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα. 631
οὐ γὰρ οἶδ' εἴ μοι προσειπεῖν αὖθις ἔσθ' ὑμᾶς ποτε·
ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθα σὺν θεοῖς
τόνδ' ἀποκτείναις κρατήσειν τῆσδε Θηβαίας χθονός.

ΕΤ. ἔξιθ' ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκη πατὴρ
ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ νεικέων ἐπώνυμον.

ΧΟ. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν στρ.
Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς
μόσχος ἀδάματον πέσημα 640
δίκε τελεσφόρον διδοῦσα
χρησμὸν, οὗ κατοικίσαι
πεδία μὲν τὸ θέσφατον
χρῆσε πυροφόρ' Ἀόνων,
καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα τε 645
νοτὶς ἐπέρχεται ῥυτᾶς
Δίρκας χλοηφόρους βαθυσπόρους γύας· 647, 8
Βρόμιον ἔνθα τέκετο μάτηρ
* * * Διὸς γάμοις, 650
κισσὸς ὃν περιστεφὴς
ἑλικτὸς εὐθὺς ἔτι βρέφος
χλοηφόροισιν ἔρνεσιν
κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισεν,
Βάκχιον χόρευμα παρθένοισι Θηβαΐαις 655
καὶ γυναιξὶν εὐίοις.
ἔνθα φόνιος ἦν δράκων ἀντ.
Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ,
νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα
χλοερὰ δεργμάτων κόραισι 660
πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν·
ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν
Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ,

κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος
ὠλένας δικὼν βολαῖς, 665
δίας ἀμάτορος φραδαῖσι Παλλάδος 666, 7
γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας
ἐς βαθυσπόρους γύας·
ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ 670
πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
ὅρων χθονός· σιδαρόφρων
δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ.
αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν, ἅ νιν εὐαλίοις
δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς. 675
καὶ σὲ, τὸν προμάτορος ἐπῳδ.
Ἰοῦς ποτ' ἔκγονον,
Ἔπαφον, ὦ Διὸς γένεθλον,
ἐκάλεσ' ἐκάλεσα βαρβάρῳ βοᾷ,
ἰὼ, βαρβάροις λιταῖς, 680
βᾶθι βᾶθι τάνδε γᾶν·
σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,
ἂν διώνυμοι θεαὶ,
Περσέφασσα καὶ φίλα
Δαμάτηρ θεὰ, 685
πάντων ἄνασσα, πάντων δὲ Γᾶ τροφὸς
ἐκτήσαντο· πέμπε πυρφόρους
θεὰς, ἄμυνε τᾷδε γᾷ·
πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.

ΕΤ. χώρει σὺ καὶ κόμιζε τὸν Μενοικέως 690
Κρέοντ', ἀδελφὸν μητρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα καὶ κοινὰ χθονὸς
θέλω πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα,
πρὶν ἐς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν.
καίτοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών· 695

ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους στείχοντ' ἐμούς.
ΚΡ. ἦ πόλλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ
Ἐτεόκλεες, πέριξ δὲ Καδμείων πύλας
φύλακάς τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας θηρώμενος.
ΕΤ. καὶ μὴν ἐγὼ σ' ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, Κρέον· 700
πολλῷ γὰρ ηὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγάς,
ὡς ἐς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών.
ΚΡ. ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,
κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα.
ἀλλ' ἐς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν· 705
ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.
ΕΤ. τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
ΚΡ. ἥκει τις αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.
ΕΤ. λέγει δὲ δὴ τί τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
ΚΡ. μέλλειν πέριξ πυκνοῖσι Καδμείων πόλιν 710
ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.
ΕΤ. ἐξοιστέον τἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
ΚΡ. ποῖ; μῶν νεάζων οὐχ ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν;
ΕΤ. ἐκτὸς τάφρων τῶνδ', ὡς μαχουμένους τάχα.
ΚΡ. σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς, οἱ δ' ἄφθονοι. 715
ΕΤ. ἐγῷδα κείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.
ΚΡ. ἔχει τιν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα.
ΕΤ. θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου.
ΚΡ. θέλοιμ' ἄν· ἀλλὰ τοῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου,
ΕΤ. ὡς οὐ καθέξω τειχέων ἔσω στρατόν. 720
ΚΡ. καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστι πᾶν εὐβουλία.
ΕΤ. βούλει τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς;
ΚΡ. πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.
ΕΤ. εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόχου;
ΚΡ. εἴπερ σφαλεὶς γε δεῦρο σωθήσει πάλιν. 725
ΕΤ. ἴσον φέρει νὺξ, τοῖς δὲ τολμῶσιν πλέον.

ΚΡ. ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.
ΕΤ. ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι προσβάλω δόρυ;
ΚΡ. ἔκπληξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.
ΕΤ. βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος. 730
ΚΡ. ἅπαν κάκιον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς.
ΕΤ. τί δ', εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;
ΚΡ. κἀκεῖ πέφαρκται λαὸς ἅρμασιν πέριξ.
ΕΤ. τί δῆτα δράσω; πολεμίοισι δῶ πόλιν;
ΚΡ. μὴ δῆτα· βουλεύου δ', ἐπείπερ εἶ σοφός. 735
ΕΤ. τίς οὖν πρόνοια γίγνεται σοφωτέρα;
ΚΡ. ἕπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασιν, ὡς ἤκουσ' ἐγώ,
ΕΤ. τί προστετάχθαι δρᾶν; τὸ γὰρ σθένος βραχύ.
ΚΡ. λόχων ἄνακτας, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.
ΕΤ. τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ. 740
ΚΡ. ἕπτ' ἄνδρας αὐτοῖς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ.
ΕΤ. λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός;
ΚΡ. λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι.
ΕΤ. ξυνῆκ' ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις,
ΚΡ. καὶ ξυστρατηγούς· εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. 745
ΕΤ. θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
ΚΡ. ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.
ΕΤ. ἔσται τάδ'· ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν
τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,
ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς. 750
ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν.
ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.
ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα.
καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν,
καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορί. 755
[κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.]
γήμους δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης παιδός τε σοῦ

Αἵμονος, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον
τὴν πρόσθε ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς. 760
μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μακρηγορεῖν;
τρέφ' ἀξίως νιν σοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χάριν.
πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει,
ὄψιν τυφλώσας· οὐκ ἄγαν σφ' ἐπῄνεσα·
ἡμᾶς τ' ἀραῖσιν, ἣν τύχῃ, κατακτενεῖ. 765
ἐν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, εἴ τι θέσφατον
οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,
τοῦδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτ'· ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν
Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
λαβόντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον· 770
σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς ἐς λόγους ἀφίξεται·
ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην
ἤδη πρὸς αὐτὸν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.
πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον·
ἤνπερ κρατήσῃ τἀμὰ, Πολυνείκους νέκυν 775
μήποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί·
θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα, κἂν φίλων τις ᾖ.
σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,
ἐκφέρετε τεύχη πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα,
ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς 780
ὁρμῶμεν ἤδη ξὺν δίκῃ νικηφόρῳ.
τῇ δ' εὐλαβείᾳ, χρησιμωτάτῃ θεῶν,
προσευξόμεσθα τήνδε διασῶσαι πόλιν.

ΧΟ. ὦ πολύμοχθος Ἄρης, στρ.
τί ποθ' αἵματι καὶ θανάτῳ κατέχει, 784 a
Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς;
οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας
βόστρυχον ἀμπετάσας λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει

μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοὶ,
ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας
αἵματι Θήβας 790
κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις. 790 a
οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις, ἀλλ'
ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον
Ἰσμηνοῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων
ἱππείαισι θοάζεις,
Ἀργείους ἐπιπνεύσας 795
Σπαρτῶν γέννᾳ, 795 a
ἀσπιδοφέρμονα θίασον, εὔοπλον,
ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα.
ἦ δεινά τις Ἔρις θεὸς, ἃ τάδε
μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσιν,
Λαβδακίδαισιν πολυμόχθοις. 800
ὦ ζαθέων πετάλων ἀντ.
πολυθηρότατον νάπος, Ἀρτέμιδος
χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρὼν,
μήποτε τὸν θανάτῳ προτεθέντα, λόχευμ' Ἰοκάστας,
ὤφελες Οἰδιπόδαν θρέψαι βρέφος ἔκβολον οἴκων,
χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον· 805
μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν, οὔρειον τέρας, ἐλθεῖν
πένθεα γαίας, 807
Σφιγγὸς, ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς, 807 a
ἅ ποτε Καδμογενῆ τετραβάμοσι χαλαῖς,
τείχεσι χριμπτομένα φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς
γένναν, τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας 810
Καδμείοις ἐπιπέμπει·
δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα 812
θάλλει παίδων 812 a
Οἰδιπόδα κατὰ δώματα καὶ τόλιν.

οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν οὔποτ' ἔφυ καλὸν,
οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοί ποτε παῖδες 815
ματρὶ λόχευμα, μιάσμα τε πατρὸς,
ἥτε σύναιμον λέχος ἦλθεν.
ἔτεκες, ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε, ἐπῳδ.
βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην ἐδάην ποτ' ἐν οἴκοις
τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος 820
γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβᾳ κάλλιστον ὄνειδος·
Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους
ἦλυθον οὐρανίδαι, φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας
τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργοι ἀνέσταν
διδύμων ποταμῶν πόρον ἀμφὶ μέσον 825
Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον
πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει·
Ἰώ θ', ἁ κερόεσσα προμάτωρ,
Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο·
μυριάδας δ' ἀγαθῶν 830
ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα
πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις
ἔστακ' Ἄρεως στεφάνοισιν.

ΤΕ. ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ· ὡς τυφλῷ ποδὶ
ὀφθαλμὸς εἶ σύ, ναυτίλοισιν ἄστρον ὥς· 835
δεῦρ' ἐς τὸ λευρὸν πέδον ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν
πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν· ἀσθενὴς πατήρ·
κλήρους τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χερὶ,
οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν
θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι. 840
τέκνον Μενοικεῦ, παῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι
πόση τίς ἡ πίλοιπος ἄστεως ὁδὸς
πρὸς πατέρα τὸν σόν· ὡς ἐμὸν κάμνει γόνυ,
πυκνὴν δὲ βαίνων ἥλυσιν μόλις περῶ.

ΚΡ. θύρσει· πέλας γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς 845
ἐξώρμισαι σὸν πόδα· λαβοῦ δ' αὐτοῦ, τέκνον·
ὡς πᾶσ' ἀπήνη πούς τε πρεσβύτου φιλεῖ
χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.
ΤΕ. εἶεν, πάρεσμεν· τί με καλεῖς σπουδῇ, Κρέον;
ΚΡ. οὔπω λελήσμεθ'· ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος 850
καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, ἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.
ΤΕ κόπῳ παρεῖμαι γοῦν Ἐρεχθειδῶν ἄπο
δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας·
κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,
οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγώ· 855
καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον, ὡς ὁρᾷς, ἔχω,
λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.
ΚΡ. οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη·
ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σὺ
δορὸς Δαναϊδῶν, καὶ μέγας Θήβαις ἀγών. 860
βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις
ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα·
ἐμοὶ δ' ἐπέσταλκ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα
τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν.
ΤΕ. Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλῄσας στόμα 865
χρησμοὺς ἐπέσχον, σοὶ δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον,
ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν,
πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν·
αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ 870
θεῶν σόφισμα κἀπίδειξις Ἑλλάδι.
ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ
χρῄζοντες, ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι,
ἥμαρτον ἀμαθῶς· οὔτε γὰρ γέρα πατρὶ
οὔτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα δυστυχῆ 875

ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
δεινὰς νοσῶν τε καὶ πρὸς ἠτιμασμένος.
ἀγὼ τί δρῶν οὐ, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,
εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον· 880
πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες,
Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
πικροὺς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλις,
εἰ μὴ λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι πείσεται. 885
ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου
μηδένα πολίτην μηδ' ἄνακτ' εἶναι χθονὸς,
ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν.
ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστι τἀγαθοῦ,
μί' ἔστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας. 890
ἀλλ' οὐ γὰρ εἰπεῖν οὔτ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς
πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις,
πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας,
ἄπειμι, χαίρεθ'· εἷς γὰρ ὢν πολλῶν μέτα
τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω; 895

ΚΡ. ἐπίσχες αὐτοῦ, πρέσβυ. ΤΕ. μὴ 'πιλαμβάνου.
ΚΡ. μεῖνον, τί φεύγεις μ'; ΤΕ. ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.
ΚΡ. φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.
ΤΕ. βούλει σὺ μέντοι, κοὐχὶ βουλήσει τάχα.
ΚΡ. καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω; 900
ΤΕ. θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα καὶ σπουδὴν ἔχεις;
ΚΡ. ἐς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;
ΤΕ. κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων.
πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,
ποῦ 'στιν Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν; 905
ΚΡ. ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου.

ΤΕ. ἀπελθέτω νυν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.
ΚΡ. ἐμὸς πεφυκὼς παῖς ἃ δεῖ σιγήσεται.
ΤΕ. βούλει παρόντος δῆτά σοι τούτου φράσω;
ΚΡ. κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας. 910
ΤΕ. ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὀδόν,
ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.
σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.
ΚΡ. τί φῄς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον; 915
ΤΕ. ἅπερ πέφηνε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.
ΚΡ. ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά.
ΤΕ. σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.
ΚΡ. οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα· χαιρέτω πόλις.
ΤΕ. ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὐτός, ἐκνεύει πάλιν. 920
ΚΡ. χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.
ΤΕ. ἀπόλωλεν ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;
ΚΡ. ὦ πρός σε γονάτων καὶ γερασμίου τριχὸς,
ΤΕ. τί προσπίτνεις με; δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά.
ΚΡ. σίγα· πόλει δὲ τούσδε μὴ λέξῃς λόγους. 925
ΤΕ. ἀδικεῖν κελεύεις μ'; οὐ σιωπήσαιμεν ἄν.
ΚΡ. τί δή με δράσεις; παῖδά μου κατακτενεῖς;
ΤΕ. ἄλλοις μελήσει ταῦτ', ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.
ΚΡ. ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνῳ κακόν;
ΤΕ. ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων. 930
δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,
σφαγέντα φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοὰς
Κάδμου παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων,
ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον. 935
καὶ ταῦτα δρῶντες σύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρη.
χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ καρπὸν ἀντί θ' αἵματος

αἷμ' ἣν λάβῃ βρότειον, ἕξετ' εὐμενῆ
γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν 940
τοῦδ', ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.
σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους
ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς ἀρσένων τ' ἄπο,
οἱ σοί τε παῖδες. Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
σφαγὰς ἀπείργουσ'· οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος· 945
[κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος.]
οὗτος δὲ πῶλος, τῇδ' ἀνειμένος πόλει,
θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.
πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε
θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν, 950
κλεινάς τε Θήβας. τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν
τὸν ἕτερον· ἢ γὰρ παῖδα σῶσον ἢ πόλιν.
τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον,
πρὸς οἶκον. ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
μάταιος· ἣν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ, 955
πικρὸς καθέστηχ' οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ·
ψευδῆ δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων
ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν. Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
χρὴν θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.

ΧΟ. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας; 960
κἀμοὶ γὰρ οὐδὲν ἧσσον ἔκπληξις πάρα.

ΚΡ. τί δ' ἄν τις εἴποι; δῆλον οἵ γ' ἐμοὶ λόγοι.
ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἐς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,
ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει.
πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος, 965
οὐδ' ἂν τὸν αὑτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
μή μ' εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα.
αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἔσταμεν βίῳ,

θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.
ἀλλ' εἶα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν, 970
ἀκόλαστ' ἐάσας μάντεων θεσπίσματα,
φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός·
λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε,
πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών·
κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία· 975
ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανεῖ.

ΜΕ. ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;

ΚΡ. ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἔσει.

ΜΕ. οὐκοῦν σὲ φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.

ΚΡ. Δελφοὺς περάσας 980

ΜΕ. ποῖ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν;

ΚΡ. Αἰτωλίδ' ἐς γῆν. ΜΕ. ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περῶ;

ΚΡ. Θεσπρωτὸν οὖδας. ΜΕ. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;

ΚΡ. ἔγνως. ΜΕ. τί δὴ τόδ' ἔρυμά μοι γενήσεται;

ΚΡ. πόμπιμος ὁ δαίμων. ΜΕ. χρημάτων δὲ τίς πόρος;

ΚΡ. ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. 985

ΜΕ. εὖ λέγεις, πάτερ.
χώρει νυν· ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολὼν,
ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', Ἰοκάστην λέγω,
μητρὸς στερηθεὶς ὀρφανός τ' ἀποζυγεὶς,
προσηγορήσων εἶμι καὶ σώσω βίον.
ἀλλ' εἶα, χώρει· μὴ τὸ σὸν κωλυέτω. 990
γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον,
κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν·
ὃς μ' ἐκκομίζει, πόλιν ἀποστερῶν τύχης,
καὶ δειλίᾳ δίδωσι. καὶ συγγνωστὰ μὲν
γεροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει, 995
προδότην γενέσθαι πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο.
ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι καὶ σώσω πόλιν.

ψυχήν τε δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.
αἰσχρὸν γάρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι, 1000
στάντες παρ' ἀσπίδ' οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν
πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·
ἐγὼ δὲ πατέρα καὶ κασίγνητον προδοὺς
πόλιν τ' ἐμαυτοῦ δειλὸς ὃς ἔξω χθονὸς
ἄπειμ'· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι. 1005
μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν' Ἄρη τε φοίνιον,
ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ
σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο.
ἀλλ' εἶμι, καὶ στὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων
σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ 1010
δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο,
ἐλευθερώσω γαῖαν. εἴρηται λόγος.
στείχω δὲ, θανάτῳ δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει
δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.
εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ τι δύναιτό τις 1015
χρηστὸν διέλθοι τοῦτο, κἀς κοινὸν φέροι
πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
πειρώμεναι τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

ΧΟ. ἔβας ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα στρ.
νερτέρου τ' Ἐχίδνας 1020
Καδμείων ἁρπαγὰ,
πολύστονος, πολύφθορος,
μιξοπάρθενον 1023
δάϊον τέρας, 1023 a
φοιτάσι πτεροῖς
χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις· 1025
Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ
τόπων νέους πεδαίρουσ'

ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν
ὀλομέναν τ' Ἐρινὺν
ἔφερες ἔφερες ἄχεα πατρίδι 1030
φόνια· φόνιος ἐκ θεῶν
ὃς τάδ' ἦν ὁ πράξας.
ἰάλεμοι δὲ ματέρων,
ἰάλεμοι δὲ παρθένων
ἐστέναζον οἴκοις· 1035
ἴήιον βοὰν βοὰν,
ἰήιον μέλος μέλος
ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυζε
διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
βροντᾷ δὲ στεναγμὸς 1040
ἀχά τ' ἦν ὅμοιος, 1040 a
ὁπότε πόλεος ἀφανίσει
ἁ πτεροῦσσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν.
χρόνῳ δ' ἔβα Πυθίαις ἀποστολαῖσιν ἀντ.
Οἰδίπους ὁ τλάμων
Θηβαίαν τάνδε γᾶν 1045
τότ' ἀσμένοις, πάλιν δ' ἄχῃ·
ματρὶ γὰρ γάμους 1047
δυσγάμους τάλας 1047 a
καλλίνικος ὢν
αἰνιγμάτων ξυνάπτει,
μιαίνει δὲ πτόλιν· 1050
δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει
μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα
καταβαλὼν ἀραῖσι
τέκεα μέλεος· ἀγάμεθ' ἀγάμεθ',
ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται 1055
γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,

ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
δεινὰς νοσῶν τε καὶ πρὸς ἠτιμασμένος.
ἀγὼ τί δρῶν οὐ, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,
εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον· 880
πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες,
Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
πικροὺς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλις,
εἰ μὴ λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι πείσεται. 885
ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου
μηδένα πολίτην μηδ' ἄνακτ' εἶναι χθονὸς,
ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν.
ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστι τἀγαθοῦ,
μί' ἔστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας. 890
ἀλλ' οὐ γὰρ εἰπεῖν οὔτ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς
πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις,
πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας,
ἄπειμι, χαίρεθ'· εἷς γὰρ ὢν πολλῶν μέτα
τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω; 895

ΚΡ. ἐπίσχες αὐτοῦ, πρέσβυ. ΤΕ. μὴ 'πιλαμβάνου.
ΚΡ. μεῖνον, τί φεύγεις μ'; ΤΕ. ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.
ΚΡ. φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.
ΤΕ. βούλει σὺ μέντοι, κοὐχὶ βουλήσει τάχα.
ΚΡ. καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω; 900
ΤΕ. θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα καὶ σπουδὴν ἔχεις;
ΚΡ. ἐς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;
ΤΕ. κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων.
πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,
ποῦ 'στιν Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν; 905
'δ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου.

ΤΕ. ἀπελθέτω νυν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.
ΚΡ. ἐμὸς πεφυκὼς παῖς ἃ δεῖ σιγήσεται.
ΤΕ. βούλει παρόντος δῆτά σοι τούτου φράσω;
ΚΡ. κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας. 910
ΤΕ. ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδὸν,
ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.
σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.
ΚΡ. τί φῄς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον; 915
ΤΕ. ἅπερ πέφηνε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.
ΚΡ. ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά.
ΤΕ. σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.
ΚΡ. οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα· χαιρέτω πόλις.
ΤΕ. ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὐτὸς, ἐκνεύει πάλιν. 920
ΚΡ. χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.
ΤΕ. ἀπόλωλεν ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;
ΚΡ. ὦ πρός σε γονάτων καὶ γερασμίου τριχὸς,
ΤΕ. τί προσπίτνεις με; δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά.
ΚΡ. σίγα· πόλει δὲ τούσδε μὴ λέξῃς λόγους. 925
ΤΕ. ἀδικεῖν κελεύεις μ'; οὐ σιωπήσαιμεν ἄν.
ΚΡ. τί δή με δράσεις; παῖδά μου κατακτενεῖς;
ΤΕ. ἄλλοις μελήσει ταῦτ', ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.
ΚΡ. ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνῳ κακόν;
ΤΕ. ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων. 930
δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,
σφαγέντα φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοὰς
Κάδμου παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων,
ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον. 935
καὶ ταῦτα δρῶντες σύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρη.
χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ καρπὸν ἀντί θ' αἵματος

αἷμ' ἣν λάβῃ βρότειον, ἕξετ' εὐμενῆ
γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν 940
τοῦδ', ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.
σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους
ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς ἀρσένων τ' ἄπο,
οἱ σοί τε παῖδες. Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
σφαγὰς ἀπείργουσ'· οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος· 945
[κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος.]
οὗτος δὲ πῶλος, τῇδ' ἀνειμένος πόλει,
θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.
πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε
θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν, 950
κλεινάς τε Θήβας. τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν
τὸν ἕτερον· ἢ γὰρ παῖδα σῶσον ἢ πόλιν.
τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον,
πρὸς οἶκον. ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
μάταιος· ἣν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ, 955
πικρὸς καθέστηχ' οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ·
ψευδῆ δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων
ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν. Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
χρῆν θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.

ΧΟ. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας; 960
κἀμοὶ γὰρ οὐδὲν ἧσσον ἔκπληξις πάρα.

ΚΡ. τί δ' ἄν τις εἴποι; δῆλον οἵ γ' ἐμοὶ λόγοι.
ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἐς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,
ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει.
πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος, 965
οὐδ' ἂν τὸν αὐτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
μή μ' εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα.
αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἔσταμεν βίῳ,

θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.
ἀλλ' εἶα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν, 970
ἀκόλαστ' ἐάσας μάντεων θεσπίσματα,
φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός·
λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε,
πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών·
κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία· 975
ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανεῖ.
ΜΕ. ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;
ΚΡ. ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἔσει.
ΜΕ. οὐκοῦν σὲ φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.
ΚΡ. Δελφοὺς περάσας 980
ΜΕ. ποῖ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν;
ΚΡ. Αἰτωλίδ' ἐς γῆν. ΜΕ. ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περῶ;
ΚΡ. Θεσπρωτὸν οὖδας. ΜΕ. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;
ΚΡ. ἔγνως. ΜΕ. τί δὴ τόδ' ἔρυμά μοι γενήσεται;
ΚΡ. πόμπιμος ὁ δαίμων. ΜΕ. χρημάτων δὲ τίς πόρος;
ΚΡ. ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. 985
ΜΕ. εὖ λέγεις, πάτερ.
χώρει νυν· ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολὼν,
ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', Ἰοκάστην λέγω,
μητρὸς στερηθεὶς ὀρφανός τ' ἀποζυγεὶς,
προσηγορήσων εἶμι καὶ σώσω βίον.
ἀλλ' εἶα, χώρει· μὴ τὸ σὸν κωλυέτω. 990
γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον,
κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν·
ὅς μ' ἐκκομίζει, πόλιν ἀποστερῶν τύχης,
καὶ δειλίᾳ δίδωσι. καὶ συγγνωστὰ μὲν
γεροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει, 995
προδότην γενέσθαι πατρίδος, ᾗ μ' ἐγείνατο.
ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι καὶ σώσω πόλιν.

ψυχήν τε δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.
αἰσχρὸν γάρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι, 1000
στάντες παρ' ἀσπίδ' οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν
πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·
ἐγὼ δὲ πατέρα καὶ κασίγνητον προδοὺς
πόλιν τ' ἐμαυτοῦ δειλὸς ὡς ἔξω χθονὸς
ἄπειμ'· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι. 1005
μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν' Ἄρη τε φοίνιον,
ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ
σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο.
ἀλλ' εἶμι, καὶ στὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων
σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ 1010
δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο,
ἐλευθερώσω γαῖαν. εἴρηται λόγος.
στείχω δὲ, θανάτῳ δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει
δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.
εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ τι δύναιτό τις 1015
χρηστὸν διέλθοι τοῦτο, κἀς κοινὸν φέροι
πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
πειρώμεναι τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

ΧΟ. ἔβας ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα στρ.
νερτέρου τ' Ἐχίδνας 1020
Καδμείων ἁρπαγὰ,
πολύστονος, πολύφθορος,
μιξοπάρθενον 1023
δαΐον τέρας, 1023 a
φοιτάσι πτεροῖς
χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις· 1025
Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ
τόπων νέους πεδαίρουσ'

ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν
ὀλομέναν τ' Ἐρινὺν
ἔφερες ἔφερες ἄχεα πατρίδι 1030
φόνια· φόνιος ἐκ θεῶν
ὃς τάδ' ἦν ὁ πράξας.
ἰάλεμοι δὲ ματέρων,
ἰάλεμοι δὲ παρθένων
ἐστέναζον οἴκοις· 1035
ἴήιον βοὰν βοὰν,
ἰήιον μέλος μέλος
ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυζε
διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
βροντᾷ δὲ στεναγμὸς 1040
ἀχά τ' ἦν ὅμοιος, 1040 a
ὁπότε πόλεος ἀφανίσει
ἁ πτεροῦσσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν.
χρόνῳ δ' ἔβα Πυθίαις ἀποστολαῖσιν ἀντ.
Οἰδίπους ὁ τλάμων
Θηβαίαν τάνδε γᾶν 1045
τότ' ἀσμένοις, πάλιν δ' ἄχῃ·
ματρὶ γὰρ γάμους 1047
δυσγάμους τάλας 1047 a
καλλίνικος ὢν
αἰνιγμάτων ξυνάπτει,
μιαίνει δὲ πτόλιν· 1050
δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει
μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα
καταβαλὼν ἀραῖσι
τέκεα μέλεος· ἀγάμεθ' ἀγάμεθ',
ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται 1055
γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,

Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
τὰ δ' ἑπτάπυργα κλῃθρα γᾶς
καλλίνικα θήσων.
γενοίμεθ' ὧδε ματέρες 1060
γενοίμεθ' εὔτεκνοι, φίλα
Παλλὰς, ἃ δράκοντος αἷμα
λιθόβολον κατειργάσω,
Καδμείαν μέριμναν 1064
ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον, 1064 a
ὅθεν ἐπέσυτο τάνδε γᾶν 1063
ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἅτα.
ΑΓ. ὠὴ, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
ἀνοίγετ', ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.
ὠὴ μάλ' αὖθις· διὰ μακροῦ μὲν, ἀλλ' ὅμως
ἔξελθ', ἄκουσον, Οἰδίπου κλεινὴ δίμαρ, 1070
λήξασ' ὀδυρμῶν πενθίμων τε δακρύων.
ΙΟ. ὦ φίλτατ', ἦ ποῦ ξυμφορὰν ἥκεις φέρων,
Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ' ἀσπίδα
βέβηκας ἀεὶ, πολεμίων εἴργων βέλη;
τί μοί ποθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος; 1075
τέθνηκεν ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.
ΑΓ. ζῇ, μὴ τρέσῃς τόδ', ὡς σ' ἀπαλλάξω φόβου.
ΙΟ. τί δ', ἑπτάπυργοι πῶς ἔχουσι περιβυλαί;
ΑΓ. ἑστᾶσ' ἄθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασται πόλις.
ΙΟ. ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός; 1080
ΑΓ. ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτήν· ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης
κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.
ΙΟ. ἐν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι
οἶσθ'· ὡς μέλει μοι καὶ τόδ', εἰ λεύσσει φάος.
ΑΓ. ζῇ σοι ξυνωρὶς ἐς τόδ' ἡμέρας τέκνων. 1085
ΙΟ. εὐδαιμονοίης· πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ

πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι;
λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ στέγας
ἐλθοῦσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
ΑΓ. ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ὑπερθανὼν 1090
πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς μελάνδετον ξίφος
λαιμῶν διῆκε τῇδε γῇ σωτήριον,
λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας
πύλας ἐφ' ἑπτά, φύλακας Ἀργείου δορὸς,
σὸς παῖς, ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππότας 1095
ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι,
ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς
ἀλκὴ δι' ὀλίγου. περγάμων δ' ἀπ' ὀρθίων
λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν
Τευμησὸν ἐκλιπόντα· καὶ τάφρου πέλας 1100
δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός.
παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ
ἐκεῖθεν ἔκ τε τειχέων ἡμῶν πάρα.
καὶ πρῶτα μὲν προσῆγε Νηΐοταις πύλαις
λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα 1105
ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος,
ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
ἑκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον
χειρουμένην Αἰτωλόν. ἐς δὲ Προιτίδας
πύλας ἐχώρει σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασιν 1110
ὁ μάντις Ἀμφιάραος οὐ σημεῖ' ἔχων
ὑβρισμέν', ἀλλα σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.
Ὠγύγια δ' ἐς πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἄνα
ἔστειχ', ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει
στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα, 1115
[τὰ μὲν σὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα
βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα,

ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν.]
Ὁμολωΐσιν δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδι 1120
χαίτῃ πεφρικὸς, δεξιᾷ δὲ λαμπάδα
Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν ὡς πρήσων πόλιν.
ὁ σὸς δὲ Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις
Ἄρη προσῆγε· Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι
ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ, 1125
εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι
πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν.
ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρευς ἐς μάχην φρονῶν
Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις·
σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν 1130
γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν
φέρων μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βάθρων,
ὑπόνοιαν ἡμῖν οἷα πείσεται πόλις.
ταῖς δ' ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν,
ἑκατὸν ἐχίδνεις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ, 1135
ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν
Ἀργεῖον αὔχημ'· ἐκ δὲ τειχέων μέσων
δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις.
παρῆν δ' ἑκάστου τῶνδ' ἐμοὶ θεάματα
ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων. 1140
καὶ πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις
ἐμαρνάμεσθα σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις
πετρῶν τ' ἀραγμοῖς· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
ἔκλαγξε Τυδεὺς καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος,
ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς. 1145
τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
γυμνῆτες, ἱππῆς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται;
ἠχῆς δ' ὅπως ἤκουσαν, οὔτις ἀργὸς ἦν·

πολλοὶ δ' ἔπιπτον κρᾶτας αἱματούμενοι,
ἡμῶν τ' ἐς οὐδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων 1150
πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας,
ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
ὁ δ' Ἀρκὰς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος,
τυφὼς πύλαισιν ὡς τις ἐμπεσὼν βοᾷ
πῦρ καὶ δίκελλαν, ὡς κατασκάψων πόλιν· 1155
ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ
Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ
ἁμαξυπληθῆ, γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο·
ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε, καὶ ῥαφὰς
ἔρρηξεν ὀστέων, ἅρτι δ' οἰνωπὸν γένυν 1160
καθημάτωσεν· οὐδ' ἀποίσεται βίον
τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ Μαινάλου κόρῃ.
ἐπεὶ δὲ τάσδ' εἰσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
ἄλλας ἐπῄει παῖς σὸς, εἰπόμην δ' ἐγώ.
ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ παρασπιστὰς πυκνοὺς 1165
Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα
πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ' ἐπάλξεων
λιπεῖν ἐρίπνας φυγάδας· ἀλλά νιν πάλιν,
κυναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται,
πύργοις δ' ἐπέστησ' αὖθις. ἐς δ' ἄλλας πύλας 1170
ἠπειγόμεσθα, τοῦτο παύσαντες νοσοῦν.
Καπανεὺς δὲ πῶς εἴποιμ' ἂν ὡς ἐμαίνετο;
μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε,
μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργαθεῖν Διὸς 1175
τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.
καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε καὶ πετρούμενος
ἀνεῖρφ', ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας,
κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα.

ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων 1180
βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν· ἐκτύπησε δὲ
χθὼν, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
κόμαι μὲν εἰς Ὄλυμπον, αἷμα δ' ἐς χθόνα,
χεῖρες δὲ καὶ κῶλ' ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος 1185
εἰλίσσετ'· ἐς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.
ὡς δ' εἶδ' Ἄδραστος Ζῆνα πολέμιον στρατῷ,
ἔξω τάφρου καθῖσεν Ἀργείων στρατόν.
οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας
ἰδόντες ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους 1190
ἱππῆς, ὁπλῖταί τ' εἰς μέσ' Ἀργείων ὅπλα
ξυνῆψαν ἔγχη, πάντα δ' ἦν ὁμοῦ κακά·
ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο,
τροχοί τ' ἐπήδων ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι,
νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύουθ' ὁμοῦ. 1195
πύργων μὲν οὖν γῆς ἔσχομεν κατασκαφὰς
ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν· εἰ δ' εὐτυχὴς
ἔσται τὸ λοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει.
[καὶ νῦν γὰρ αὐτὴν δαιμόνων ἔσωσέ τις.]

ΧΟ. καλὸν τὸ νικᾶν· εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ 1200
γνώμην ἔχουσιν, εὐτυχὴς εἴην ἐγώ.

ΙΟ. καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει·
παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι κἀκπέφευγε γῆ.
Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων
τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν, 1205
παιδὸς στερηθεὶς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,
ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς. ἀλλ' ἄνελθέ μοι πάλιν,
τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον.

ΑΓ. ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.

ΙΟ. τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον. 1210

ΑΓ. μεῖζόν τι χρῄζεις παῖδας ἢ σεσωσμένους;
ΙΟ. καὶ τἀπίλοιπά γ' εἰ καλῶς πράσσω κλύειν.
ΑΓ. μέθες μ'· ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν.
ΙΟ. κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ.
ΑΓ. οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά. 1215
ΙΟ. ἢν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.
ΑΓ. αἰαῖ· τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου
φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά;
τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον, τολμήματα
αἴσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ, 1220
λέξαντες Ἀργείοισι Καδμείοισί τε
ἐς κοινὸν οἷον μήποτ' ὤφελον λόγον.
Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς
πύργου, κελεύσας σῖγα κηρῦξαι στρατῷ.
ἔλεξε δ', ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται 1225
Δαναῶν τ' ἀριστῆς, οἵπερ ἦλθετ' ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαὸς, μήτε Πολυνείκους χάριν
ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε μήθ' ἡμῶν ὕπερ.
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τόνδε κίνδυνον μεθεὶς
μόνος συνάψω συγγόνῳ τῷμῷ μάχην· 1230
κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος,
ἡσσώμενος δὲ τῷδε παραδώσω πόλιν.
ὑμεῖς δ' ἀγῶν' ἀφέντες Ἀργείαν χθόνα
νίσσεσθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε.
[σπαρτῶν τε λαὸ, ἅλις, ὅσος κεῖται θανών] 1235
τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος
ἐκ τάξεων ὤρουσε κἀπῄνει λόγους.
πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι τάδε
Κάδμου τε λαὸς, ὡς δίκαι' ἡγούμενοι,
ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἂν μεταιχμίοις 1240
ὅρκους συνῆψαν ἐμμενεῖν στρατηλάται.

ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι·
φίλοι δ' ἐκόσμουν, τῆσδε μὲν πρόμον χθονὸς
σπαρτῶν ἀριστῆς, τὸν δὲ Δαναϊδῶν ἄκροι. 1245
ἔσταν δὲ λαμπρὼ, χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,
μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ.
παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
λόγοις ἐθάρσυνον τε κἀξηύδων τάδε·
Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας 1250
τρόπαιον, Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον·
Ἐτεοκλέα δ' αὖ, νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,
νῦν καλλίνικος γενόμενος σκήπτρων κρατεῖς.
τάδ' ἠγόρευον, παρακαλοῦντες ἐς μάχην.
μάντεις δὲ μὴλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς 1255
ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὅρους ἔχει,
νίκης τε σῆμα καὶ τὰ τῶν ἡσσωμένων.
ἀλλ', εἴ τιν' ἀλκὴν ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους,
ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν, στεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα 1260
δεινῆς ἀμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας.
[καὶ τἄθλα δεινὰ δάκρυά σοι γενήσεται,
δισσοῖν στερείσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.]

ΙΟ. ὦ τέκνον, ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
οὐκ ἐν χορείαις οὐδὲ παρθενεύμασι 1265
νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.
ἀλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτω σέθεν
ἐς θάνατον ἐκνεύοντε κωλῦσαί σε δεῖ
ξὺν μητρὶ τῇ σῇ μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν

ΑΝ. τίν', ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἔκπληξιν νέαν 1270
φίλοις ἀϋτεῖς τῶνδε δωμάτων πάρος;

ΙΟ. ὦ θύγατερ, ἔρρει σῶν κασιγνήτων βίος.

ΑΝ. πῶς εἶπας; ΙΟ. αἰχμὴν ἐς μίαν καθέστατον.
ΑΝ. οἶ 'γὼ, τί λέξεις, μῆτερ; ΙΟ. οὐ φίλ', ἀλλ' ἔπου.
ΑΝ. ποῖ, παρθενῶνας ἐκλιποῦσ'; ΙΟ. ἀνὰ στρατόν. 1275
ΑΝ. αἰδούμεθ' ὄχλον. ΙΟ. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.
ΑΝ. δράσω δὲ δὴ τί; ΙΟ. συγγόνων λύσεις ἔριν.
ΑΝ. τί δρῶσα, μῆτερ; ΙΟ. προσπίτνουσ' ἐμοῦ μέτα.
ΑΝ. ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι', οὐ μελλητέον.
ΙΟ. ἔπειγ' ἔπειγε, θύγατερ· ὡς, ἢν μὲν φθάσω 1280
παῖδας πρὸ λόγχης, οὐμὸς ἐν φάει βίος,
θανοῦσι δ' αὐτοῖς συνθανοῦσα κείσομαι.

ΧΟ. αἰαῖ αἰαῖ· στρ.
τρομερὰν φρίκᾳ τρομερὰν φρέν' ἔχω· 1285
διὰ σάρκα δ' ἐμὰν
ἔλεος ἔλεος ἔμολε ματέρος δειλαίας.
δίδυμα τέκεα πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει,
ἰώ μοι πόνων,
ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ γᾶ, 1290
ὁμογενῆ δέραν, ὁμογενῆ ψυχὰν
δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;
τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα,
πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἀχήσω; 1294. 5
φεῦ δᾶ φεῦ δᾶ, ἀντ.
δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαὶ,
δορὶ βαλλόμεναι
πέσεα πέσεα δαΐ' αὐτίχ' αἱμάξετον. [1 . .
τάλανες, ὅ τι ποτέ μονομάχον ἐπὶ φρέν' ἠλθετην,
βοᾷ βαρβάρῳ
ἰακχὰν στενακτὰν
μελομέναν νεκροῖς δάκρυσι θρηνήσω.
σχεδὸν τύχα πέλας φόνου·
κρινεῖ φάος τὸ μέλλον. 1305

πότμος ἄποτμος ὁ φόνος ἕνεκ' Ἐρινύων. 1306, 7
ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ
πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας
γόους.

ΚΡ. οἴμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν ἢ πόλιν 1310
στένω δακρύσας, ἢν πέριξ ἔχει νέφος
τοσοῦτον ὥστε δι' Ἀχέροντος ἱέναι;
ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὅλωλ' ὑπερθανὼν,
τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί·
ὃν ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν 1315
αὐτοσφαγῆ δύστηνος ἐκόμισ' ἐν χεροῖν,
βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν· ἐγὼ δ' ἥκω μέτα
γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως
λούσῃ προθῆταί τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα 1320
τιμὰς διδόντα χθόνιον εὖ σέβειν θεόν.

ΧΟ. βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,
κόρη τε μητρὸς Ἀντιγόνη κοινῷ ποδί.

ΚΡ. ποῖ κἀπὶ ποίαν συμφορὰν, σημαινέ μοι.

ΧΟ. ἤκουσε τέκνα μυνομάχῳ μέλλειν δορὶ 1325
εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.

ΚΡ. πῶς φῄς; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ
οὐκ ἐς τόδ' ἦλθον ὥστε καὶ τάδ' εἰδέναι.

ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται μὲν σὴ κασιγνήτη πάλαι·
δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον, 1330
ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.

ΚΡ. οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε,
σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ πρόσοψιν ἀγγέλου
στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.

ΑΓ. ὦ τάλας ἐγὼ, τίν' εἴπω μῦθον ἢ τίνας λόγους; 1335

ΚΡ. οἰχόμεσθ'· οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου.

ΑΓ. ὦ τάλας, δισσῶς ἀϋτῶ· μεγάλα γὰρ φέρω κακά.
ΚΡ. πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοις πήμασιν; λέγεις δὲ τί;
ΑΓ. οὐκέτ' εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον.
ΚΡ. αἰαῖ· 1340
μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα καὶ πόλει.
ΑΓ. ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε,
παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων;
ΧΟ. ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν.
ΚΡ. οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυποτμωτάτας,
οἴμοι κακῶν δύστηνος· ὦ τάλας ἐγώ. 1345
ΑΓ. εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισί γ' εἰδείης κακά.
ΚΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;
ΑΓ. τέθνηκ' ἀδελφὴ σὴ δυοῖν παίδοιν μέτα.
ΧΟ. ἀνάγετ' ἀνάγετε κωκυτὸν, 1350
ἐπὶ κάρα τε λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν.
ΚΡ. ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον', Ἰοκάστη, βίου
γάμων τε τῶν σῶν Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς ἔτλης.
πῶς καὶ πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος
ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου, σήμαινέ μοι. 1355
ΑΓ. τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονὸς
οἶσθ'· οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαὶ
ὥστ' οὐχ ἅπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα.
ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις
οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι, 1360
ἔστησαν ἐλθόντ' ἐς μέσον μεταίχμιον,
[διssὼ στρατηγὼ καὶ διπλῶ στρατηλάτα.]
ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός.
βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἧκε Πολυνείκης ἀρὰς,
ὦ πότνι' Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις 1365
ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα καὶ ναίω χθόνα,

δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμὴν
καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον. 1368
[αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν.
πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση,
κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας]
Ἐτεοκλέης δὲ Παλλάδος χρυσάσπιδος
βλέψας πρὸς οἶκον ηὔξατ', ὦ Διὸς κύρη,
δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
ἐς στέρν' ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν, 1375
[κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.]
ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς ὡς Τυρσηνικῆς
σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα φοινίου μάχης,
ᾔξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι·
κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν 1380
ξυνῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας·
ἧσσον δὲ λόγχαις· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην.
εἰ δ' ὅμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος ἄτερος μάθοι,
λόγχην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων. 1385
ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
ὀφθαλμὸν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρὼς
ἢ τοῖσι δρῶσι διὰ φίλων ὀρρωδίαν.
Ἐτεοκλέης δὲ ποδὶ μεταψαίρων πέτρον 1390
ἴχνους ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
τίθησι· Πολυνείκης δ' ἀπήντησεν δορὶ,
πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν,
κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ·
στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας. 1395
κἀν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν
ὁ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ

διῆκε λόγχην, κἀπέδωκεν ἡδονὰς
Κάδμου πολίταις, ἀπὸ δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ.
ἐς δ' ἄπορον ἥκων δορὸς ἐπὶ σκέλος πάλιν 1400
χωρεῖ, λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
μέσον τ' ἄκοντ' ἔθραυσεν· ἐξ ἴσου δ' Ἄρης
ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν.
ἐνθένδε κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων
ἐς ταυτὸν ἦκον, συμβαλόντε δ' ἀσπίδας 1405
πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.
καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς τὸ Θεσσαλὸν
εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός.
ἀπαλλαγεὶς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πόνου,
λαιὸν μὲν ἐς τοὔπισθεν ἀμφέρει πόδα, 1410
πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος·
προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν δι' ὀμφαλοῦ
καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν.
ὁμοῦ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας
ξὺν αἱματηραῖς σταγόσι Πολυνείκης πίτνει. 1415
ὁ δ', ὡς κρατῶν δὴ καὶ νενικηκὼς μάχῃ,
ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν ἐσκύλευέ νιν,
τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ.
ὃ καί νιν ἔσφηλ'· ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ,
σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι, 1420
μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἦπαρ ξίφος
Ἐτεοκλέους ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
γαῖαν δ' ὀδὰξ ἑλόντες ἀλλήλοιν πέλας
πίπτουσιν ἄμφω, κοὐ διώρισαν κράτος.

ΧΟ. φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, ὅσον στένω· 1425
τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.

ΑΓ. ἄκουε δή νυν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον,

ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπίτνει,
[σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδός.] 1430
τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίας σφαγὰς
ᾤμωξεν, ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος
πάρειμι. προσπίτνουσα δ' ἐν μέρει τέκνα,
ἔκλαι', ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον
στένουσ', ἀδελφή θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ, 1435
ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς, ὦ γάμους ἐμοὺς
προδόντ' ἀδελφὼ φιλτάτω· στέρνων δ' ἄπο
φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον Ἐτεοκλῆς ἄναξ
ἤκουσε μητρὸς, κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα
φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο 1440
προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
ὁ δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην δ' ἰδὼν
γραῖάν τε μητέρ' εἶπε Πολυνείκης τάδε·
ἀπωλόμεσθα, μῆτερ· οἰκτείρω δὲ σὲ
καὶ τήνδ' ἀδελφὴν καὶ κασίγνητον νεκρόν. 1445
φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.
θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα καὶ σὺ, σύγγονε,
ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα. 1450
ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ,
μῆτερ, τίθησι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι,
καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
ἄμφω δ' ἄμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
μήτηρ δ', ὅπως εἰσεῖδε τήνδε συμφορὰν, 1455
ὑπερπαθήσασ' ἥρπασ' ἐκ νεκροῦ ξίφος,
κἄπραξε δεινά· διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
ὠθεῖ σίδηρον, ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις
θανοῦσα κεῖται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.

ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων, 1460
ἡμεῖς μὲν ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκη δορὶ,
οἱ δ', ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.
[κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα.]
οἱ δ' εἰς ὅπλ' ἦσσον· εὖ δέ πως προμηθίᾳ 1466
καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι·
κἄφθημεν οὔπω τεύχεσιν πεφαργμένον
Ἀργεῖον ἐσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
κοὐδεὶς ὑπέστη, πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν 1470
φεύγοντες, ἔρρει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν,
λόγχαις πιτνόντων. ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας,
οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν
σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν. 1475
ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ' κἀκτίσαι φίλοις.
πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι.

ΧΟ. οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία 1480
δώματος ἥκει· πάρα γὰρ λεύσσειν
πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη
τάδε πρὸς μελάθροις κοινῷ θανάτῳ
σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.
οὐ προκαλυπτομένα βοτρυχώδεος 1485
ἁβρὰ παρηίδος,
οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις
φοίνικ', ἐρύθημα προσώπου,
αἰδομένα φέρομαι βάκχα νεκύων,
κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς, 1490

στολίδος κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφὰν,
ἀγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον. αἰαῖ, ἰώ
μοι. 1492, 3
ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος, ὤμοι, Θῆ-
βαι, 1494, 5
σὰ δ' ἔρις οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος
Οἰδιπόδα δόμον
ὤλεσε κρανθεὶς αἵματι λυγρῷ.
τίνα δὲ προσῳδὸν
ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ 1500
δάκρυσι δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος,
ἀνακαλέσωμαι,
τρισσὰ φέρουσα τάδ' αἵματα σύγγονα,
ματέρα καὶ τέκνα, χάρματ' Ἐρινύος;
ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπας ὤλεσε, 1505
τᾶς ἀγρίας ὅτε
δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω
Σφιγγὸς ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας.
ἰώ μοι,
τίς Ἑλλὰς ἢ βάρβαρος, ἢ τῶν πρόπαρ εὐγενε-
τᾶν 1510
ἕτερος ἔτλα κακῶν τοσῶνδ' αἵματος ἀμερίου 1511, 2
τοιάδ' ἄχεα φανερά; * *
τάλαινα,
τίς ποτ' ἄρ' ὄρνις ἐλελίζει δρυὸς ἢ ἐλάτας 1515
ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα μονομά- 1516, 7
τωρ ἐμοῖς ἄχεσι συνῳδός;
αἴλινον αἰάγμασιν ἃ τοῖσδε προκλαίω μονάδ' αἰ- 1519, 20
ῶνα διάξουσα τὸν ἀεὶ χρόνον ἐν λειβομένοισιν
δακρύοισιν. 1521, 2

τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς βάλω, 1523, 4
ματρὸς ἐμᾶς διδύμοισι γάλακτος παρὰ μαστοῖς, 1525, 6
ἢ πρὸς ἀδελφῶν οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν; 1527, 8
ὀτοτοῖ ὀτοτοῖ,
λεῖπε σοὺς δόμους, 1530
ἀλαὸν ὄμμα φέρων
πάτερ γεραιὲ, δεῖξον,
Οἰδιπόδα, σὸν αἰῶνα μέλεον, ὃς ἐπὶ
δώμασιν ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν ἕλκεις μακρόπνουν ζόαν. 1534, 5
κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων γεραιὸν πόδα δεμνίοις 1536, 7
δύστανον ἰαύων;

ΟΙ. τί δ', ὦ παρθένε, βακτρευμασι τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες ἐς 1539, 40
φῶς με λεχήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων οἰκτροτατοῖσιν δακρύοισιν, 1541, 2
πολιὸν αἰθέριον ἀφανὲς εἴδωλον, ἢ νέκυν ἔνερθεν, ἢ 1543, 4
ποτανὸν ὄνειρον; 1545

ΑΝ. δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἴσει,
ὦ πάτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει
φάος, οὐδ' ἄλοχος, παραβάκτροις
ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει,
ὦ πάτερ, ὤμοι. 1550

ΟΙ. ὤμοι ἐμῶν παθέων· πάρα γὰρ στενάχειν τάδ', ἀϋτεῖν. 1551, 2
τρισσαὶ ψυχαὶ ποίᾳ μοίρᾳ,

πῶς ἔλιπον φάος, ὦ τέκνον, οὔδα.
ΑΝ. οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν οὐδ' ἐπιχάρμασιν, 1555
ἀλλ' ὀδύναισι λέγω· σὸς ἀλάστωρ
ξίφεσιν βρίθων φονίοισι
καὶ πυρὶ καὶ σχετλίαισι μάχαις ἐπὶ παῖδας ἔβα σοὺς,
ὦ πάτερ, ὤμοι.
ΟΙ. αἰαῖ. ΑΝ. τί τάδε καταστένεις; 1560
ΟΙ. ὦ τέκνα. ΑΝ. δι' ὀδύνας ἔβας,
εἰ τὰ τέθριππ' εἰς ἅρματα λεύσσων
ἀελίου τάδε σώματα νεκρῶν
ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπειώμας.
ΟΙ. τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων φανερὸν κακόν· 1565
ἁ δὲ τάλαιν' ἄλοχος τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;
ΑΝ. δάκρυα δάκρυα γοερὰ γοερὰ 1567
φανερὰ πᾶσι τιθεμένα, 1567 a.
τέκεσι μαστὸν ἔφερεν ἔφερεν
ἱκέτις ἱκέταν ὀρομένα.
ηὗρε δ' ἐν Ἠλέκτραισι πύλαις τέκνα 1570
λωτοτρόφον κατὰ λείμακα λόγχαις
κοινὸν ἐνυάλιον
μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους,
μαρναμένους ἐπὶ ταύμασιν αἵματος,
ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν, φονίαν, 1575
ἂν ἔλαχ' Ἅιδας, ὤπασε δ' Ἄρης. 1575 a.
χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον εἴσω
σαρκὸς ἔβαψεν, ἄχει δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοισιν.
πάντα δ' ἐν ἅματι τῷδε συνάγαγεν,
ὦ πάτερ, ἀμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς, ὅστις
τῷδε τελευτᾷ. 1580

ΧΟ. πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου κακῶν δόμοις
τόδ' ἦμαρ· εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος.
ΚΡ. οἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ', ὡς ὥρα τάφου
μνήμην τίθεσθαι· τῶνδε δ', Οἰδίπου, λόγων 1585
ἄκουσον· ἀρχὰς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης παῖς σὸς, γάμων φερνὰς διδοὺς
Αἵμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
οὔκουν σ' ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι·
σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας οὐ μή ποτε 1590
σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος εὖ πράξειν πόλιν·
ἀλλ' ἐκκομίζου. καὶ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω,
οὐδ' ἐχθρὸς ὤν σοι, διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας
τοὺς σοὺς δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.
ΟΙ. ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον 1595
[καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ]·
ὃν καὶ πρὶν ἐς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν,
ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε
φονέα γενέσθαι πατρός· ὦ τάλας ἐγώ.
ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ 1600
κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·
χρῆν γὰρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμοῦ· πέμπει δέ με
μαστὸν ποθοῦντα θηρσὶν ἀθλίαν βοράν·
οὗ σωζόμεσθα. Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν
ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα, 1605
[ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαί τέ με
Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην.]
κτανὼν ὅ' ἐμαυτοῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ
ἐς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος,
παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον οὓς ἀπώλεσα, 1610
[ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου καὶ παισὶ δούς.]
οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγὼ

ὥστ' εἰς ἔμ' ὄμματ' ἔς τ' ἐμῶν παίδων βίον
ἄνευ θεῶν του ταῦτ' ἐμηχανησάμην.
εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ; 1615
τίς ἡγεμών μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ;
ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἂν σάφ' οἶδ' ὅτι.
ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι.
ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸν εὕροιμ' ἂν βίον;
πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον; 1620
ἀποκτενεῖς γὰρ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς.
οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ
κακὸς φανοῦμαι· τὸ γὰρ ἐμὸν ποτ' εὐγενὲς
οὐκ ἂν προδοίην, οὐδέπερ πράσσων κακῶς.
ΚΡ. σοί τ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ, 1625
ἐγώ τε νικᾶν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
νεκρῶν δὲ τῶνδε τὸν μὲν ἐς δόμους χρεὼν
ἤδη κομίζειν, τὸν δὲ [δ', ὃς πέρσων πόλιν
πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε,] Πολυνείκους νέκυν
ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός. 1630
κηρύξεται δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε,
ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ
ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.
[ἐὰν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βορὰν.]
σὺ δ', ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν, 1635
κόμιζε σαυτὴν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω.
[καὶ παρθενεύου τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν
μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.]
ΑΝ. ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ' ἄθλιοι κακοῖς.
ὥς σε στενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον· 1640
οὐ γὰρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' οὐ βαρὺ,
ἀλλ' εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς, πάτερ.
ἀτὰρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,

[τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;]
τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ; 1645
ΚΡ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε.
ΑΝ. ἄφρονά γε, καὶ σὺ μῶρος, ὃς ἐπίθου τάδε.
ΚΡ. πῶς; τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;
ΑΝ. οὐκ, ἢν πονηρά γ' ᾖ κακῶς τ' εἰρημένα.
ΚΡ. τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται; 1650
ΑΝ. οὐκ ἴνομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν.
ΚΡ. εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὤν.
ΑΝ. οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.
ΚΡ. καὶ τῷ τάφῳ νυν τὴν δίκην παρασχέτω.
ΑΝ. τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς; 165
ΚΡ. ἄταφος ὅδ' ἀνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται.
ΑΝ. ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις.
ΚΡ. σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.
ΑΝ. ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας.
ΚΡ. λάζυσθε τήνδε κἀς δόμους κομίζετε. 1660
ΑΝ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ.
ΚΡ. ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ.
ΑΝ. κἀκεῖνα κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς.
ΚΡ. ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.
ΑΝ. ναὶ πρός σε τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον. 1665
ΚΡ. μάταια μοχθεῖς· οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.
ΑΝ. σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα.
ΚΡ. ἓν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀπορρήτων πόλει.
ΑΝ. ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἅγια τελαμῶνας βαλεῖν.
ΚΡ. οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν. 1670
ΑΝ. ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.
ΚΡ. οὐκ ἐς γάμους σοὺς ξυμφορὰν κτήσει γόοις.
ΑΝ. ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε;
ΚΡ. πολλή 'στ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;

ΑΝ. νὺξ ἄρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν. 1675
ΚΡ. εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἐξωνείδισεν;
ΑΝ. ἴστω σίδηρος ὅρκιόν τέ μοι ξίφος.
ΚΡ. τί δ' ἐκπροθυμεῖ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων;
ΑΝ. ξυμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.
ΚΡ. γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις. 1680
ΑΝ. καὶ ξυνθανοῦμαί γ', ὡς μάθῃς περαιτέρω.
ΚΡ. ἴθ', οὐ φονεύσεις παῖδ' ἐμὸν, λεῖπε χθόνα.
ΟΙ. ὦ θύγατερ, αἰνῶ μέν σε τῆς προθυμίας.
ΑΝ. ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγοις, πάτερ.
ΟΙ. μέν' εὐτυχοῦσα, τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά. 1685
ΑΝ. καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ;
ΟΙ. πεσὼν ὅπου μοι μοῖρα κείσομαι πέδῳ.
ΑΝ. ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα;
ΟΙ. ὅλωλ'· ἐν ἦμάρ μ' ὤλβισ', ἐν δ' ἀπώλεσεν.
ΑΝ. οὐκοῦν μετασχεῖν κἀμὲ δεῖ τῶν σῶν κακῶν. 1690
ΟΙ. αἰσχρὰ φυγὴ θυγατρὶ σὺν τυφλῷ πατρί.
ΑΝ. οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ.
ΟΙ. προσάγαγέ νύν με, μητρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.
ΑΝ. ἰδοὺ, γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί.
ΟΙ. ὦ μῆτερ, ὦ συνάορ' ἀθλιωτάτη. 1695
ΑΝ. οἰκτρὰ πρόκειται, πάντ' ἔχουσ' ὁμοῦ κακά.
ΟΙ. Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα Πολυνείκους τε ποῦ;
ΑΝ. τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.
ΟΙ. πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ.
ΑΝ. ἰδοὺ, θανόντων σῶν τέκνων ἅπτου χερί. 1700
ΟΙ. ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός.
ΑΝ. ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
ΟΙ. νῦν χρησμὸς, ὦ παῖ, Λοξίου περαίνεται.
ΑΝ. ὁ ποῖος; ἀλλ' ἢ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;
ΟΙ. ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμενον. 1705

ΑΝ. ποῦ, τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται;
ΟΙ. ἱρὸς Κολωνὸς, δῶμά θ' ἱππίου θεοῦ.
ἀλλ' εἶα, τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτει πατρὶ,
ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς.
ΑΝ. ἴθ' ἐς φυγὰν τάλαιναν· ὄρεγε χέρα φίλαν, 1710, 11
πάτερ γεραιὲ, πομπίμαν
ἔχων ἔμ', ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.
ΟΙ. ἰδοὺ, πορεύομαι, τέκνον,
σύ μοι ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ. 1715
γενόμεθα γενόμεθ' ἄθλιοι
Θηβαΐαν μάλιστα παρθένων.
ΟΙ. πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι;
βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον.
ΑΝ. τῇδε τῇδε βᾶθί μοι, 1720
τῇδε πόδα τίθει, πάτερ,
ὥστ' ὄνειρον ἰσχύν.
ΟΙ. ἰὼ ἰὼ, δυστυχεστάτας φυγὰς
ἐλαύνων τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας.
ἰὼ ἰὼ, δεινὰ δείν' ἐγὼ τλάς. 1725
ΑΝ. τί τλάς; τί τλάς; οὐχ ὁρᾷ Δίκα κακοὺς,
οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας.
ΟΙ. ὅδ' εἰμὶ μοῦσαν ὃς ἐπὶ καλλίνικον οὐράνιον
ἔβαν 1728, 9
παρθένου κόρας αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών. 1730, 1
ΑΝ. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος·
ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.
τάδε σ' ἐπέμενε μέλεα πάθεα
φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον, 1735
ὦ πάτερ, θανεῖν που.
ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι παρθένοις
λιποῦσ' ἄπειμι πατρίδος ἀποπρὸ γαίας 1738, 9

ἀπαρθένευτ' ἁλωμένα. 1740
φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν
ἐς πατρός γε συμφορὰς
εὐκλεᾶ με θήσει·
τάλαιν' ἐγὼ σοῦ συγγόνου θ' ὑβρισμάτων,
ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς, 1745
μέλεος, ὃν, εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεὼν,
σκότια γᾶ καλύψω.

ΟΙ. πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.

ΑΝ. ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν.

ΟΙ. σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς. 1750

ΑΝ. κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.

ΟΙ. ἴθ' ἀλλὰ Βρόμι.ς ἵνα τε σηκὸς ἄβατος ὄρεσι μαινάδων.

ΑΝ. Καδμείαν ᾧ
νεβρίδα στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ
Σεμέλας ἱερὸν 1755
θίασον ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,
χάριν ἀχάριτον ἐς θεοὺς διδοῦσα;

ΟΙ. ὦ πάτρας κλεινῆς πολῖται, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
[ὃς τὰ κλεὶν' αἰνίγματ' ἔγνω καὶ μέγιστος ἦν ἀνὴρ,]
ὃς μόνος Σφιγγὸς κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη,
νῦν ἄτιμος αὐτὸς, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός. 1761
ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι;
τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.

[ΧΟ. ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις 1765
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.]

PHŒNISSÆ.

NOTES.

3. *εἰλίσσων*, for *ἑλίσσων*. Both forms are found in the Tragedians indifferently. *ἐναλίαν* also (inf. 6.) has another form, *εἰναλίαν*, but it is only used in the chorus. *εἰλίσσων* is used absol., inf. 235.

6. *Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα*, inf. 204, *Φοινίσσας ἀπὸ νάσου*, referring to the island on which Tyre was built.

12. *Ἰοκάστην*. Hom., Od. xi. 271, calls her Epicasta:
μητέρα δ' Οἰδιπόδαο ἴδον καλὴν Ἐπικάστην.
τοῦτο, sc. this name Jocasta. J. G. G. 373, 4.

15. *ἐρωτᾷ, asks the cause.*

21. *δοὺς*, sub. *ἑαυτόν*. *βακχεῖον*, subst., *revelry.*

24. *λειμῶν' ἐς Ἥρας — ἐκθεῖναι, to take to — and expose there.*

26. *σφυρῶν—διαπείρας, having driven—through the ancles.* See Hom. Il. xvi. 405, *διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων*, sc. *ἔγχος*. *μέσον*, adverbially.

30. *τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον, the child of my travail*, for *πόνον τῶν ἐμῶν ὠδ.* see Soph. Antig. 793, *νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον*, and inf. 343. *γάμων ἔπακτον ἄταν.* See J. G. G. 440.

31. *ὑφεῖτο*, 2 aor. mid., fr. *ὑφίημι.* See Wordsw. § 79, obs. 2; and § 72, obs. 6.

32. *πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος.* See Æsch. Pers. 316, *πυρσὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα Ἔτεγγε.*

33. *τινος μαθὼν πάρα.* For the way in which the suspicions of Œdipus, as to the secret of his birth, were roused, see Soph. Œd. Tyr. 780.

38. *σχιστῆς ὁδοῦ.* Œdipus (Soph. Œd. Tyr. 801) speaks of this place, *τριπλῆς ὅτ' ἦν κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας.*

42. *νιν—τένοντας, κ.τ.λ.* This is an instance of what is called the *σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος.* The acc. of the patient (*νιν*) is first governed by the verb, and then this acc. is furthermore accurately defined by the acc. of the part, (*τένοντας ποδῶν*). See J. G. G. 581, 1. *ἐξεφοίνισσον, Trod upon his feet, so that they became all bloody.*

43. *τἀκτὸς τῶν κακῶν, those ills which do not immediately concern me;* such as the slaying of Laius's charioteer, &c., which Sophocles (Œd. Tyr. 806) has more fully described.

45. *ἐπεζάρει.* Imp. from *ἐπιζαρέω=ἐπιβαρέω*, though neither word is found. *ἐπεζάρει* occurs again, Rhes. 441.

48. *ὅστις—λέκτρα.* This explains *τἀμὰ κηρύσσει λέχη.*

54. *οὐδ' ἡ τεκοῦσα.* Supply *εἰδυῖα ἦν.* Transl.: *Nor did I, his mother, know that I was cohabiting with my child.*

59. *μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα, κ.τ.λ.,* i.e., *ἐπιγνοὺς μητρὶ συγκοιμώμενος.* Schol.

64. *αμνημων.* Passive, *forgotten. πολλῶν δεομένη σοφισμάτων, needing many devices to conceal it.*

66. *πρὸς τῆς τύχης, by reason of his ill-fortune.* The particular ill-fortune alluded to is his confinement by his sons.

74. *ἀλλάσσοντ',* agreeing with *Ἐτεοκλέα.* Transl.: *taking his turn.*

74-5. *ἐπὶ ζυγοῖς ἀρχῆς, on the seat of power.* "Metaphora a transtro navium superiore." Musg.

78. *ἀσπίδα, host.* Hdt. v. 30. In this sense, *ἀσπὶς* is strictly used only for heavy-armed soldiers, *ὁπλῖται,* as opposed to those who carried the lighter *πέλτη* or *γέρρον.*

84. *πτύχας.* See Orest. 1631, (Oxf. Ed. of the Classics).

88. *πατρὶ,* dat. commodi. Wordsw. 134.
οἴκοις, local dat. See above, 17; and Hec. 1267, *ὁ Θρῃξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.* J. G. G. 605, 2.

90. *διῆρες, the upper story.* The palace was probably represented on the stage, with a tower of two stories on one side of it.

91. *ἱκεσίαισι σαῖς,* instrumental dat. See J. G. G. 607.

93-4. *μὴ—φαντάζεται—ἔλθῃ.* The words *ὡς ἂν προὐξερευνήσω μὴ* cover two notions: 1st. the *simple fact,* whether there was any one in the way or not,—hence the

indic. φαντάζεται; 2nd. the *fear* of being blamed for want of due precaution in ascertaining the fact,—hence the *subj.* ἔλθῃ. In the former case μὴ = *num, whether;* in the latter, μὴ = *ne, lest.*

100. ἐκπέρα, *pass over.*

101. σκόπει. Antigone may be supposed to be standing on the tower of the palace, which was built on an eminence. Looking south, the eye would be guided along two small valleys, one on either side of the city; that of Dirce on the right hand, and on the left that of the Ismenus, a larger but still insignificant stream. The Argive host lay encamped between these two valleys.

102. Δίρκης. Dirce was tne wife of Lycus, king of Thebes, whom he had married after having repudiated Antiope, the mother of Zethus and Amphion. They, to avenge their mother, slew Lycus and Dirce, and threw the body of the latter into a well, which was thenceforth known by her name.

103. δρεγε νυν. Antigone is seen on the upper step. She calls to the Παιδάγωγος, who is on the roof, to help her to ascend thither.

109. κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει. Porson quotes Milton, Par. Reg. iii. 329, "The field, all iron, cast a gleaming brown."

111. οὐ τι φαύλως, *with no mean array.*

114. ἔμβολα, *bolts;* κλήθροις, *bars.*

115. Ἀμφίονος. An allusion to the story, that when Amphion played his lyre, the stones moved of their own

accord into their places, in the wall of Thebes: "Movit Amphion lapides canendo." Hor. Carm. iii., xi. 2, &c

129. *ἐν γραφαῖσιν, in the emblazonment of his shield.*

145. Transl.: *Is he the husband* (*ὁμόγαμος*) *of the own sister of the wife of Polynices?* Deipyle was the wife of Tydeus, Argeia of Polynices; both were daughters of Adrastus.

145. *Ζήθου.* Zethus was the twin-brother of Amphion.

151. *μετὰ ματέρος*, sc. Atalanta. The order is: *ὀλέσειεν νιν μετὰ ματέρος.*

155. *ὁ καὶ, wherefore also;* see below, 263; and Hec. 13. But it may also be acc. after *σκοπῶσι*, having for its anteced. the *σὺν δίκῃ ἐλθεῖν* contained in the preceding line.

162. *τύπωμα, outline.*

163. *ἀνεμώκεος*, fr. *ἀνεμώκης*, (*ἄνεμος—ὠκύς*,) formed like *ποδώκης.*

166. *φυγάδα μέλεον.* There are three ways in which the construction of these words may be accounted for:—1. As in apposition to *ἐμὸν ὁμογενέτορα*, suspending the intermediate *περὶ—χρόνῳ.* 2. As governed by *περιβάλοιμι*, having *δέρᾳ φιλτάτῳ* as dative of limitation. 3. As in apposition to the object of the action contained in the words *πέρι—χρόνῳ.* The latter is the better way.

170. *ἐμπλῆσαι χαρᾶς.* Wordsw. 132, *g.*

178. *μεταφέρων, applying first to one horse, then to another.*

187. Λερναίᾳ τριαίνᾳ = Ἀργείοις. Poseidon having struck his trident into the ground at Lerna, a spring burst forth, which was called by the name of Τριαίνα.

188. Ποσειδωνίοις Ἀμυμωνίοις ὕδασι, in apposition to Λερν. τριαίνᾳ. Amymone was one of the daughters of Danaus. Being sent by her father to fetch water, Poseidon met her, and bade her draw his trident from the ground into which he had struck it. As soon as she had done so, there gushed forth a stream of water, which was thenceforth called by her name.

189. περιβαλὼν δουλείαν, sub. αὐταῖς, sc. ταῖς αἰχμαλ. Θηβαίαις.

193. ἔσβα, 2nd sing. imper., abbreviated from ἐσβῆθι, as in other compounds of βαίνω, e.g. πρόβα, κατάβα, &c.

201. ἀλλήλας, *of one another*, acc. de quo.

202. λιποῦσα—ἀκροθίνια—δούλα—πλεύσασα—ἐκπροκριθεῖσα—καλλιστεύματα, are all nominatives referring to the same subject. The verb on which they all depend is ἔβαν.

203. ἀκροθίνια, pl. The sing. is rarely used, but it occurs inf. 282.

206. ἵνα—κατενάσθην. ἵνα, as well as ὡς and ὅπως, "is joined with the historic tenses of the indic. to express an end proposed but not attained." ἵνα here depends upon ἔβαν δούλα, and the sense is, *I came to be a handmaid to Phœbus, in which case*, (ἵνα, i. e. if this purpose had not been prevented,) *I should have dwelt*, (κατενάσθην,) &c.; *but the war between Eteocles and Polynices interfered, and I was detained at Thebes.* See J. G. G. 813, (with other instances there quoted).

210. ἀκαρπίστων πεδίων, i. e. the sea, = the Homeric ἅλος ἀτρυγέτοιο.

211. Σικελίας, dependent upon περιρρύτων = ἃ Σικελίαν περιρρεῖ.

212. ἱππεύσαντος. See Hor. Od. iv. 4. 43, "Ceu flamma per tædas, vel Eurus per Siculas equitavit undas."

213. κάλλιστον κελάδημα. "When a verbal notion is resolved into a periphrasis for poetical effect, an acc. is used to define the notion so resolved; this acc. stands seemingly independently, but in reality in apposition to the verbal notion in the speaker's mind, and implied in the sense." J. G. G. 580, 3.

224. παρθένιον χλιδὰν, acc. in apposition to κόμας ἐμὰς.

226. λάμπουσα, transitive, *that lightest up;* see Hel. 1131, δόλιον ἀστέρα λάμψας; φλέγει is similarly used transitively, inf. 241 and 251. πέτρα, Parnassus.

227. δικόρυφον σέλας. The double peak of Parnassus is well known. On each summit there was a temple, one to Apollo, the other to Bacchus, hence Βακχείων ἄκρων. δικόρυφον, compare διλόφοιο πέτρας, Soph. Antig. 1126.

229. οἴνα. It was said that in the temple of Bacchus, which stood on one of the peaks of Parnassus, there was a vine, which every day produced and ripened a cluster of grapes, as an offering to the god.

231. οἰνάνθας. οἰνάνθη properly means *the first bud of the vine:* ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς. Schol.

232. ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος. When Apollo took posses-

sion of Delphi, he slew the dragon which had hitherto infested the place. See Iphig. in Taur. 1244-52:

—— Παρνάσιον κορυφὰν,
ὅθι ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δράκων
σκιερᾷ κατάχαλκος εὐφύλλῳ δάφνᾳ,
γᾶς πελώριον τέρας, ἄμφεπε . . .
. . . μαντεῖον χθόνιον.
ἔτι νιν ἔτι βρέφος, ἔτι φίλας
ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισι θρώσκων
ἔκανες, ὦ φοῖβε, μαντείων δ' ἐπέβας ζαθέων.

234. νιφόβολόν τ' ὄρος. Cf. Soph. Œd. Tyr. 473: τοῦ νιφόεντος Παρνασοῦ.

235. εἰλίσσων. See above, v. 3.

241. φλέγει. See above, 226.

248. Ἰοῦς. From Io were descended both Phœnix and Cadmus, the founders of the Phœnician and Theban kingdoms respectively.

260. μετέρχεται. *Repetit, comes to claim.*

265. ὁ καὶ. See Hec. 13, and sup. 155.

269. ὠὴ τὶς οὗτος; Transl.: *Ha! who goes? what! am I afraid of a sound?*

270. ἅπαντα γὰρ τολμῶσι. Porson and others read καὶ τολμῶσι, *even to the bold-hearted.*

277. τίνες ἐφεστᾶσιν, i. e. τίνες οὖσαι ἐφεστᾶσι. The full expression is used below, 286, ὅστις ὢν ἐλήλυθας.

293. γονυπετεῖς ἕδρας, cogn. acc. See inf. 314.

294. *τὸν οἴκοθεν νόμον, the custom of my country.*

306. *ἀμφίβαλλε, κ.τ.λ.* Musgrave translates: "Encircle thy mother's bosom with thine arms, and with my long hair thy proffered cheek and dark clustering locks, shading my neck." But this seems very awkward. If we retain *χαίταισι*, there seems to be no reason why we may not transl.: "Encircle thy mother's bosom with thine arms, and *her* proffered cheek and dark clustering locks with *thy* long hair, shading my neck." The reason of the Schol., *οὐ τὸν ἑαυτῆς πλόκαμον λέγει, ὅτι μικρὸν ὕστερον ἐξυρῆσθαι αὐτὴν φησὶ διὰ τὸ πένθος*, would be equally strong against *χαίταις* belonging to *ματέρος*. Pfl. reads *χαίτας*, gen.

311. *ἄελπτα κἀδόκητα*, neuter pls. for adverbs.

313. *ἅπαντα*, adverbially, *in every way*. *χερσὶ, embraces.*

314. *πολυέλικτον ἀδονὰν περιχορεύουσα, dancing around thee with many a gesture of delight.* *πολ. ἀδονὰν*, acc. of cogn. meaning. J. G. G. 556, *c.*

320. *ἦ ποθεινὸς φίλοις.* It must have added greatly to the effect of these lines, if, as some have supposed, this play was first brought out at the time when Alcibiades was recalled.

323. *ἀνεῖσα*, sub. *ἐμαυτην.*

324. *ἄπεπλος φαρέων λευκῶν.* "Adjectives compounded with ἀ privative in poetry, and sometimes in prose, take a cogn. subst. in the gen." See J. G. G. 529, obs. 2. Comp. Soph. Œd. Tyr. 190, *ἄχαλκος ἀσπίδων*; Œd. Col. 677, *ἀνήνεμος πάντων χειμώνων*; and inf. 348.

327. *πρέσβυς*, Œdipus.

329-30. *Ever regretting with tears the two brothers* (*ἀπήνας δυοπτέρου*) *who keep aloof from his house.*" *ἀπήνη* properly means a car or wagon, drawn by mules or oxen yoked abreast; hence = *ζεῦγος* and *ξυνωρίς*, inf. 1618. *δμοπτέρου*, lit. *of like plumage;* hence, "*δμοπτέροι* fratres dicuntur quia non admodum diversa illis fuit facies et ætas," Beck. *δόμων*, the house of Œdipus, from whose presence his sons had banished themselves.

333. *ὑπὲρ τέρεμνα τ' ἀγχόνας.* The construction is: *ἀνῆξεν ἐπὶ σφαγὰν ἀγχόνας τε ὑπὲρ τέρεμνα.* *τέρεμνα*, the *roof* of the house, to which Œdipus betook himself, in order that he might be secure from interruption.

334. *στενάζων ἀρὰς* = *μετὰ στεναγμοῦ ἐπαρώμενος ἀρὰς.* Schol.

335. *σὺν ἀλαλαῖσι δ' κ.τ.λ.*, *and ever with loud cries of al, al, he hides himself in darkness.* *ἀλαλά* is properly a war-cry, hence used for any loud cry. *σκότια*, neut. pl. as adv.

348. *λουτροφόρου χλιδᾶς*, gen. dependent upon *ἀνυμέναια*, which is used adverbially. See above, 324.

351-2. *τάδ'—αἴτιος.* "Debebat addi *δ δράσας* pro quo ampliorem posuit descriptionem *εἴτε—Οἰδιπόδα.*" Dind.

352. *κατεκώμασε*, lit. *riotously burst in upon, like a drunken reveller.*

356. *δεινὸν—καὶ πως.* Cf. Medea, 119, *δεινὰ τυράννων λήματα, καὶ πως, κ.τ.λ.*

360. *ἐκεῖσ'*, sc. *εἰς τὸ φιλεῖν τὴν πατρίδα.* Schol.

371. *ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ.* These words may be in

a parenthesis, with ἐστὶ to be supplied; or else ἄλγος is acc. after ἔχουσαν, with κάρα in apposition. See J. G. G. 580, 2.

377. σκότον δεδορκώς. See Soph. Œd. Tyr. 419, βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.

380. ἄνομα, pl. used adverbially. ἄνομα, i. e. παρὰ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος βουλήν. Schol.

381. γῆμαι. πατέρα, of course, is the subject of γῆμαι, as σέ is of φῦναι.

384. διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα, *but I greatly long to do so.* ποθῶ δὲ ἐρωτῆσαι. Schol.

397. καλοῖς βλέπουσι γ' ὄμμασιν, κ.τ.λ., *yes! they wear a favourable look, but they are slow of fulfilment.*

399. ἔχουσιν Ἀφροδίτην τίν' ἡδεῖαν κακῶν. Transl.: *They have a certain charm which throws pleasure over ills.*

401. εἶχον—εἶχον ἂν. Transl.: *Sometimes I had enough for a day, then perhaps I should have none;* ἂν with impf. expressing frequency, or what was in the habit of happening. See J. G. G. 424, B.

403. εὖ πρᾶσσε. The meaning is, *Be prosperous, and such people will be ready enough to help you.* Porson quotes the line, *Donec eris felix multos numerabis amicos,* as containing the sense.
τὰ φίλων δ' οὐδὲν, *but friends are nothing, if one be in ill-fortune.*

412. καὶ σοὶ τί, κ.τ.λ. The construction is, τί σοὶ μετῆν ὄν. Θηρ Transl.: *And what hadst thou to do with the name*

of either of those beasts? The same meaning almost is contained in ver. 420.

416. ἢ, *utpote*, used in the sense of ὡς or οἷα. Pfl. reads ἢ, *aut*. κοίτας, not *marriage*, but *a resting for the night*.

417. ἦν ταῦτα, formula affirmantis; so τοιαῦτα, Electr. 645.

421. στρωμνῆς περὶ. Different accounts are given of the reasons which induced Adrastus to interpret the oracle of Polynices and Tydeus. Some say because the one wore a lion's skin, the other a boar's; others, because Polynices had on his shield the device of a sphinx with a lion's head; Tydeus, that of the Caledonian boar. Euripides, in the Suppliants, v. 144, repeats the account given here. ἐς ἀλκὴν, *in certamen*.

422. ἐνταῦθα, *herein*, i. e. *in your contest with Tydeus*.

433. ἐπώμοσα, aor. used as pres.

438. ὑμνηθέν. See Soph. Aj. 292.

442. πένης γὰρ, κ.τ.λ. The construction is, εὐγενὴς γὰρ ἀνὴρ πένης (ὢν) οὐδὲν ἐστὶ.

444. σὸν ἔργον, *tui muneris est*. Cf. Æsch. Prom. v. 635, σὸν ἔργον Ἰοῖ ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν.

446-7. The fierce impatience of Eteocles is well expressed in his manner of addressing Jocasta.

448. ὡς ἀμφὶ τείχη, κ.τ.λ. The construction is: ὡς ἐπέσχον τάσσων ξυνωρίδας λόχων ἀμφὶ τείχη καὶ πόλιν.
ἐπέσχον τάσσων, same as τάσσων ἐπαυόμην.
ξυνωρίδας λόχων, lit. pairs of λόχοι = διλοχίαι, double

λόχοι. It means probably that Eteocles had been seeing the guards doubled.

449. κλύοιμι, opt., on account of ἐπέσχον.

451. τειχέων, with εἰσεδέξω. See Soph. Œd. Tyr. 231, et sqq. (Wunder's Note), γῆς τῆσδε—μήτ' ἐσδέχεσθαι, κ.τ.λ. See also Soph. Aj. 1274.

465. λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθε. It was the custom in the courts of law, for the prosecutor first to state his case, and then for the defendant to reply. Polynices here appears as the prosecutor.

470. τἄνδιχ', for τὰ ἔνδικα. This is the acc. after δεῖ, not the nom. before it. The construction is the same as in Hippol. 23, οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ, and Æsch. Prom. V. 86, αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως.

477. κύκλον. "The time over which an action extends is expressed in the acc." Wordsw. 141.

486. ἀνὰ μέρος, *vicissim.*

502. τὸ δ' ἔργον. The construction may be either τόδε δὲ (sc. τὸ ὀνομάσαι) οὐκ ἔστιν τὸ ἔργον; or, τὸ δὲ ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε (sc. ὅμοιον καὶ ἴσον). Neither of these ways, however, is satisfactory. The best way is to put a comma after ἔργον, and transl. *but the reality,—this exists not.*

516. ἐξαιρεῖ. ἐξαιρεῖν πόλιν means, *to storm a city;* here the word is joined with λόγος, being suggested by the *verba bellica* σίδηρος πολεμίων in the following line. The meaning is, that conference is as effectual a way of settling disputes as the sword.

518. ἄλλως, i. e., resigning all claim to the throne.

519. ἐκείνου—μεθήσομαι. See J. G. G. 362, 5.

521. πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν, κ.τ.λ. See Æsch. Prom. V. 992.

528. οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ. See Ovid, Metam. vi. 28:

"Non omnia grandior ætas
Quæ fugiamus habet: seris venit usus ab annis."

532. μὴ σύ γ'. Nota deprecandi formula. See Hec. 408; Soph. Œd. Col. 1441.

542. διώρισε. See Æsch. Prom. V. 489.

545. νικώμενον, *at being overcome*, i. e. by the succession of the other; like "adverso *cedens* canis *occidit* astro," Virg. Georg. 218.

547-8. ἀνέξει—ἔχων—ἀπονεμεῖς. With this text we must transl., *And wilt thou not be content to have a fair share; and wilt thou not render it to thy brother also?* taking ἔχων with ἀνέξει, and supplying οὐκ with ἀπονεμεῖς. Pfl. reads and punctuates thus: σὺ δ' οὐκ ἀνέξει, δωμάτων ἔχων ἴσον, καὶ τῶδ' ἀπονέμειν.

555. οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ. See Hor. Epist. ii. 2. 17:

——— "Tanquam
Sit proprium quidquam puncto quod mobilis horæ
Nunc prece nunc pretio nunc vi nunc morte suprema
Permutet dominos, et cedat in altera jura."

572. πῶς ἄρα στήσεις; Pfl. and others read ἀναστήσεις, which Porson rejected on the ground that in the time of

Euripides it only meant "to set up something which had been thrown down," *dejectum erigere.* Herm. defends ἀναστήσεις.

583. κείνων, sc. Ἀργείων, referring to μυρίους λιπὼν νεκρούς in v. 579.
τῶνδε τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν, *and to fall without accomplishing your object.* τῶνδε, i. e., the recovery of his kingdom. ἐν μέσῳ πεσεῖν, τουτέστι τὸ πρὸ τοῦ ἀφικέσθαι ἐπ' αὐτὰ ἐκπεσεῖν τῆς ἐλπίδος. Schol.

584. μόλητον, sc. οἱ δύο. εἰς ταὐτό, sc. εἰς τὸ πολεμεῖν ἀλλήλοις.

600. σώζουσιν θανεῖν. Cf. Alc. ii., θανεῖν ἐρρυσάμην.

601. σὲ—ἀπαιτῶ σκῆπτρα, double acc. Ἀπαιτεῖν is used with acc. of the thing demanded only, sup. v. 80; and with acc. of the person only, Orest. 1586.

606. Θεῶν τῶν λευκοπώλων, Zethus and Amphion, the founders of Thebes. See Herc. Fur. 29.

610. καὶ κατακτενῶ γε πρός, *Ay, and I will kill thee too!* See Prom. V. 73, κἀπιθωύξω γε πρός.

613. ἀνακάλει. See Medea, 21; and inf. 617.

618. χαῖρε—χαρτὰ. It is difficult to express in English the ironical play on these words:—Pol. *My mother, thee at any rate, I bid farewell.* Ioc. *A sorry welfare, in sooth, is mine, my son.*

626. ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκη. See Æsch. Sept. c. Theb. 577; and inf. 1493.

639. ᾧ, *to whom,* dat. comm.

640. πέσημα δίκε = ἔπεσε, *fell.* ἀδάματον may either have the meaning of *nullum passa jugum curvique immunis aratri,* (Ovid,) or of ἀυτόματον, because the heifer stopped of her own accord. Schol., τὸ μὴ ὑπὸ τινος ἠναγκασμένον πέσημα.

643. πέδια μὲν. Pors. has πέδια μιν.

645-6. The order is, ἵνα τε καλλιπόταμος νοτὶς ὕδατος ῥυτᾶς Δίρκας ἐπέρχεται, &c.

654. ἐνότισεν, *covered over.* See Herc. Fur. 362, ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινότισας δεινῷ χάσματι θηρός.

655. χόρευμα. χορεύειν means *choreis celebrare,* and χόρευμα therefore is anything so celebrated: *argumentum choreæ,* Musg. χόρευμα stands in apposition to the incident in vv. 651—654.

671. ἄκρων ὄρων, *the surface.*

683. διώνυμοι = δισσαί.

687. Πυρφόρους θεὰς, Ceres and Proserpine.

702. συνῆψα, sub. ἐμαυτόν.

705. ἀλλ' εἰς Θεοὺς — ἀναρτήσαντ' ἔχειν, *to have these things, making them depend upon the gods.* ἀναρτήσαντα, masc. sing. transitive.

710. πυκνοῖσι. Others read πύργοισι, which must be understood as defining that part of the city which was to be attacked, in the sense of κατὰ τοὺς πύργους.

712. ἐξοιστέον — πόλει, *Then must the city of the Cad-*

means bear arms out to meet them. πόλει is dat. of the agent after ἐξοιστέον; but "in Attic Greek an acc. of the agent is sometimes used instead of the dative, because in the verbal adj. is implied the notion of δεῖ, (on which the acc. depends,) and the infinitive." See J. G. G. 613, 5, obs. 5. In the present case both constructions are blended, since we have πόλει dat. in v. 712. and μαχουμένους acc. in 714. See also Hippol. 491, sq.

727. ἐνδυστυχῆσαι, κ.τ.λ. This idiom may be exactly rendered in Eng.: "darkness is terrible to be unfortunate *in.*" κνέφας is strictly the object of ἐνδυστυχῆσαι, but it is made the subject. See J. G. G. 677, obs.

747. ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον, *for neither is worth anything, if without the other,* (ἀπολειφθὲν, sc. ὑπὸ τοῦ ἑτέρου.)

759. ἐχέγγυον—ποιεῖν, ratum facio, *I now ratify.*

769. αὐτεπώνυμον σοῦ πατρὸς, *bearing the selfsame name as your father.* ἐπώνυμον means only *bearing a name after another; αὐτεπώνυμον, having the same name.*

786. οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας, &c. Transl.: *Not in the fair circling dances of youth dost thou let flow thy locks, and on the breath of the flute modulate strains, &c.* In this way στεφάνοισι is used, as *corona* in Lat., of *people* standing round; for a similar use, see Herc. F. 839, τὸν καλλίπαιδα στέφανον, and Hom. Il. xiv. 736.
νεάνιδος ὥρας = νεανίων. Pfl. and others have ὥραις, which must be taken either as in app. to καλλιχ. στεφ. or absolutely, *in the season of youth.*

790. αἵματι Θήβας. Not *against Thebes, with blood,* but

against the race of Thebe. Thebes was so called after Thebe, the daughter of Asopus, and wife of Zethus. αἷμα = γένος, *descendants;* compare Θεῶν αἵματι, Med. 1256, and Soph. Aj. 1305.

791. ὑπὸ θυρσομανεῖ, sc. Θεῷ, i. e. Bacchus.

792. ψαλίοις τετραβάμοσι. *Horses' bits.* ψάλιον, "Strictly, *the ring in a horse's head-stall,* under the chin, to which the leading-rein was fastened, but used by the poets in pl. as = χαλινός." L. and S. Lex.
πῶλον depends upon δινεύεις, which is used in the first line absolutely, and in the next transitively with the acc. πῶλον.

794. ἱππείαισι θοάζεις, *drivest furiously.*

796. Σπαρτῶν, i. e. the Thebans, the descendants of the armed men who sprung from the teeth of the dragon sown by Cadmus.

802-3. Ἀρτέμιδος—ὄμμα. ὄμμα, *delight.*

804. λόχευμα, *child.* See inf. 816, 1019; and Ion. 921.

805. χρυσοδέτοις περόναις, alluding to the clasps with which Œdipus put out his eyes, *not* to those which pierced his feet, which are called σιδηρᾶ. Sup. 26.

806. μηδὲ, sub. ὤφελε.

807. πένθεα γαίας, in opposition to τὸ παρθ. πτερὸν.

814-17. οὐ γὰρ—οὔποτε, *For never can that which is naturally dishonourable be honourable.* οὐ οὔποτε, the two negatives asseverate strongly. οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι, &c., *Nor yet can the children that are unhallowed ever be hallowed;* supply νόμιμοι ἔφυσαν.

824. Ἀμφιονίας λύρας. See above, v. 115.

825. πύργοι — διδύμων ποταμῶν = πόλις διπόταμος, i. e. Thebes. But διδύμων ποταμῶν may also be taken after πόρον ἀμφὶ μέσον.

828. Ἰώ. See above, 677.

847. ὡς πᾶσ' ἀπήνη, &c. Lit.: *Since every carriage and foot of old man is wont to await the help of another's hand.* The sense is probably that given by Dind. and Schaefer: "For every old man, whether in a carriage or on foot, needs help."

851. ἄπος, *weariness* = κάματος.

852. γοῦν, *certainly.* It confirms Creon's implied assertion, that Teiresias must be tired. See J. G. G. 737, 8. κόπῳ παρεῖμαι, *I am faint with toil.* Cf. Orest. 210, τῷ λίαν παρειμένῳ; and Bacch. 635, κόπου δ' ὕπο—παρεῖται.

852. Ἐρεχθειδῶν ἄπο, *from the Erectheidæ,* i. e. from Athens.

854. Εὐμόλπου δορὸς, *against the spear of Eumolpus.* This is an anachronism. Eumolpus died three generations before, in the time of Erectheus.

855. οὗ καλλινίκους. See inf. 108, καλλίνικα αἰνιγμάτων; and Med. 765, καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν.

865. Ἐτεοκλέους—οὕνεκα. See above, 772.

871. σόφισμα, sub. εἰσί. ἐπίδειξις, *ensample.*

878. ἀγὼ τὶ δρῶν οὐ, &c. *With reference to which things,* (i. e. their treatment of their father,) *by all that I did and*

said I incurred the hatred of the sons of Œdipus; lit.: "not doing what, and what not saying, I came into hatred," &c. Pors. reads *κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, κ.τ.λ.*, taking *τίνα* as well as *ποῖα* with *ἔπη*.

881. *περὶ νεκροῖς.* See Soph. Antig. 1240, *κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ.*

892. *τὴν τύχην κεκτημένοις,* not *to those who have power,* but *those who have this lot:* what this *τύχη* is, is explained in the next line.

893. *παρασχεῖν,* supply *ὥστε.*

895. *τὸ μέλλον εἰ χρὴ πείσομαι.* Compare Æsch. Sept. c. Theb. 263, *σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον.*
τὶ γὰρ πάθω; quid enim agam? "Est formula eorum quos invitos natura vel fatum, vel quæcunque alia cogit necessitas." Valck.

922. *ἀλήθεια,* for *ἡ ἀλήθεια,* the truth of Teiresias's soothsaying.

924. *τὶ προσπίτνεις,* &c. *Why kneel to me? You ask evils hard to be guarded against.* The meaning seems to be, "Your request is an evil one for yourself, for you ask me to save the city; but to do this, your son must die."

934. Κάδμου—*μηνιμάτων, on account of the ancient wrath of Ares* against *Cadmus.* The dragon which Cadmus slew was sacred to Ares.

943. *ἀκέραιος, of pure descent.*

945. *σφαγὰς ἀπείργουσι, forbid his being offered. ἤθεος, cœlebs, ἄπειρος γάμων.*

954. *ὅστις δ' ἐμπύρῳ, κ.τ.λ.* Compare what Teiresias had

said before, Soph. Œd. Tyr. 316, *φεῦ, φεῦ, φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι.*

960. *σχάσας*, for *σχάζω*. The primary meaning is *to cut open*, so, to let loose, let go, give up; and hence again, *to get the mastery over*, and *check*, which is the meaning here, and sup. 454.

993. *ὅς μ' ἐκκομίζει, who seeks to get me out of the way. τύχης, of its good fortune*, i. e. *of being saved by my death.*

999. *αἰσχρὸν γὰρ, κ.τ.λ.* The Schol. supplies *εἰ* before *οἱ μὲν*, which destroys the vigour of the passage. As it stands, there is great force in the unconnected sentences: *For it were a base thing,— those men yonder, unconstrained by oracles, will not shrink from death for their country,—whilst I, &c.*

1010. *μελαμβαθῆ, deep and dark.* Comp. Æsch. Prom. V. 219, *μελαμβαθὴς κευθμών.*

1019. *λοχευμα.* See above, v. 804.

1021. *ἁρπαγὰ.* Nom. in app. to *πτεροῦσσα.* *Καδμείων ἁρπαγὰ* for *ἡ ἁρπάζουσα Καδμείους*, as inf. 1492. *ἁγεμόνευμα νεκροῖσι* for *ἡ ἡγεμονεύουσα νεκροῖς.* But the Schol. and others read *ἁρπαγᾷ*, dat. = *ἐπὶ ἁρπαγῇ τῶν Καδμείων.*

1046. *πάλιν δ' ἄχη*, sc. *ἔβα* or *ἦν.*

1048. *καλλίνικος αἰγιγμάτων.* See above, 855.

1051. *δι' αἱμάτων δ'—μέλεος.* The order is: *δι' αἱμάτων δὲ μέλεος ἀμείβει τέκεα, καταβαλὼν (αὐτὰ) ἀραῖσι μυσαρὸν*

εἰς ἀγῶνα. The Schol. supplies *πτόλιν*, from the preceding sentence, after *ἀμείβει*. *ἀμείβει*, *makes to pass.*

1064. *Καδμείαν μέριμναν, κ.τ.λ.*, i. e. *παρακινήσασα τὸν Κάδμον μεριμνῆσαι τὸν κατὰ τοῦ δράκοντος φόνον.* Schol.

1069. *διὰ μακροῦ μὲν, thou art long in coming.*

1095. *ἐφέδρους, in reserve, ready to support.*

1098. *δι ὀλίγου, celeriter,* or *e propinquo.*

1100. *καὶ τάφρου πέλας, κ.τ.λ. And when it* (the *στράτος*) *was near the trench,* (i. e. about a stone's-throw from the wall,) *it closed with the city of the Cadmeian land in a run.* *ξυνῆψεν*, lit. *joined together.* The meaning is, that by reason of the speed at which the Argives charged, there seemed to be no distance between the *ἄστυ* and the *τάφρος.*

1115. *πανόπτην, Argus. στικτοῖς ὄμμασι, with eyes spangled in* all over his body like spangles: "oculis quasi interpunctione facta positis." Pfl. Argus himself might properly be said to be *στικτὸς*, but not so strictly his eyes.

1118-19. Valck. and Dind. think these lines spurious.

1117. *βλέποντα—κρύπτοντα.* These participles are taken by some to be accusatives agreeing with *ὄμματα*, and intransitive; by others they are said to be acc. masc. sing., agreeing with *πανόπτην*; either way may do.

1126. *εὖ πως, κ.τ.λ. By some means so skilfully moved round by pivots from within, close to the handle, that they seemed to be frantic.* The meaning of these words is very variously explained: *στρόφιγξ* means *a pivot* on

which anything turns; ἔνδοθεν may mean either *within the orb of the shield*, or *from within*, i. e. from the hollow side; κυκλούμεναι, again, may mean either *circumactæ*, *whirled round* by means of some contrivance on the inside, or simply, *formed into a circular group*.

1133. ὑπόνοιαν, *a hint*, or *to signify*, in apposition to πόλιν.

1134. ταῖς δ' ἑβδομαῖς. The seven gates are given in the following order by Æschylus and Euripides:—

Æsch.	Eur.
1. Προιτίδες.	1. Νηΐσται.
2. Ἥλεκτραι.	2. Προιτίδες.
3. Νηΐσται.	3. Ὠγύγιαι.
4. Ὀγκαΐδες.	4. Ὁμολωΐδες.
5. Βόῤῥαιαι.	5. Κρηναῖαι.
6. Ὁμολωΐδες.	6. Ἠλέκτραι.
7. called ἑβδόμαι by both.	

1141. μεσαγκύλοις, sc. ἀκοντίοις, *javelins* having a thong or strap (ἀγκύλη, Lat. *amentum*,) fastened to them, by which to throw them.

1143. πετρῶν τ' ἀραγμοῖς. Transl.: *and crashing showers of stones*. ἀραγμοῖς. The Schol. wrongly explains it by σχίσμασι, *fragments*; ἀραγμὸς means the *crashing* with which a stone strikes.

1146. ἄρδην ἐμπίπτειν, *to rouse yourselves and rush upon*. ἄρδην (fr. αἴρω, *to raise*,) may be rendered, *with a rush*, or *effort*, or *one and all*.

1151. κυβιστητῆρας, κυβιστητήρ, (fr. κύπτω,) lit. *one who*

throws a summerset. Transl.: *You would have seen many fall headlong.*

For *ἐκνενευκότας*, others read *ἐκπεπνευκότας*.

1153. *ὁ δ' Ἀρκὰς*, Parthenopæus; cf. Æsch. Sept. c. Theb. 547, *Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς*.

1154. *βοᾷ*, *shouts for.* For the acc. following, see J. G. G. 542, *c.*

1160. *ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν.* Cf. Æsch. Sept. c. Theb. 534,

> *στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηίδων*
> *ἄρας φυούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ.*

1162. *Μαινάλου κόρῃ. ἤγουν τῇ περὶ τὸν Μαίναλον διατριβούσῃ.* Schol. Mænalus was a mountain of Arcadia.

1168. *ἐρίπνας, the bare heights. ἐρίπνη* (*ἐρείπω*) means the *bare unsheltered summit of a tower or rock. νιν, them.*

1171. *νοσοῦν.* See above, 1097, *τῷ νοσοῦντι τειχέων.*

1176. *κατ' ἄκρων περγάμων* = *κατάκρας. κατ' ἄκρης*, Hdt. vi. 18.

1178. *ἐνηλάτων, the posts of the ladder*, i. e. the side pieces into which the rounds are fastened; but some say that *ἐνηλάτων βάθρα* is only a periphrasis for *βάθρα, the rounds.*

1196. *πύργων—κατασκαφὰς. τοὺς θεμελίους τῶν πύργων κατασκαφῆναι διεκωλύσαμεν.* Schol.

1201. *εὐτυχὴς εἴην ἐγώ, happy should I be.* The opt. without *ἂν* expresses partly a wish and partly a pos-

sibility too, but without any notion of the wish or possibility being realized. See J. G. G. 853, obs.

1216. ἢν μὴ γε φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα. Cf. Orest. 1593, ἢν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς, and Herod. iv. 132, ἢν μὴ —ἀναπτῆσθε ἐς τὸν οὐρανὸν, κ.τ.λ.

1218. ἀλλὰ μηνῦσαι κακὰ. This is a case of zeugma; both ἀπελθεῖν and μηνῦσαι depend upon εἴασας, although strictly speaking only ἀπελθεῖν is governed by it: the notion of constraint, however, which is in οὐκ εἴασας is carried on to μηνῦσαι; see Orest. 900. J. G. G. 895, 5.

1229. κίνδυνον μεθεὶς = κίνδυνον ῥίψας, Valck. *undertaking this risk.*

1238. ἐπερρόθησαν — τάδε, *applauded these things.* See Hec. 553, λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν, where ἐπιρροθεῖν is used absolutely. τάδε must not be taken after ἡγούμενοι.

1240. ἐπὶ τοῖσδε, either *next*, or *on these conditions.*

1248. παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων. *Their friends, some from this side, others from that, coming out to them from the hosts, &c.* See Orest. 1476, βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης.

1252. Ἐτεοκλέα, sub. ἐθάρσυνον, from 1249.

1255-8. ἐμπύρους τ' ἀκμὰς — ἠσσωμένων. Transl.: *And observed the pointed flames, and the burstings of the flames, unsteady and opposed,* (i.e. to the former description of flame,) *and the topmost flame, which has a twofold import,* viz. both a sign of victory, and the tokens of them that are defeated. Pfl. says that the soothsayer observed three things: 1. the ἐμπύρους ἀκμάς, the flame steadily shooting up to a point; 2. the ῥήξεις, *scissuras*

[illegible]

[illegible] θ' ὑβρισμάτω[illegible]

[illegible] νέκυς,

[illegible] πάτερ, χρεὼ[illegible]

[illegible]

[illegible] λιτάς.

[illegible] κακῶν.

[illegible] ἵνα τε σηκὸς ἄβατος

[illegible]

[illegible] ποτ' ἐγὼ

[illegible]

[illegible] διδοῦσα;

[illegible] λεύσσετ', Οἰδίπου

[illegible] καὶ μέγιστος ἦν ἀ[illegible]

[illegible] τῆς μιαιφόνου κ[illegible]

[illegible] χθονός.

[illegible] ὀδύρομαι;

[illegible] ὄντα δεῖ φέρ[illegible]

[illegible]

[illegible]

Aristoph., but lengthened
s.

See Hec. 611, ὡς παῖδα λουτρ
ύσω προθῶμαί τ'.

ι κοινῷ ποδί.

ρ, for the throne; i.e. each th
h. cites Hdt. vii. 225, ὑπὲρ τ
τέων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθι
ρ τοῦ νεκροῦ, ut ad se quique c

e tribute of love to; used of

ἄλλοις πήμασιν, sc. φέρεις κα
g the sentence of the ἄγγελος
s to τὰ πρὸς τούτοισι, κ.τ.
ed) if you knew also, &c."

nstruction is: οἷον τέρμονα β
αἰνιγμοὺς Σφιγγὸς. Porson
efers to Hom. Il. iv. 155, θανα

15. (Oxf. Ed.)

he fight entailed by, or aris
us.

εἰδέναι. The order is: ὥστ

ρσὸς, κ.τ.λ. This passage r
1. πυρσὸς ὡς may be taken to
y be the nom. to ἀφείθη, and

flammæ, the fitful and unsteady flickerings of the flame, (hence the word ὑγρότητα, denoting an unsteadiness like that of water); 3. the topmost edge of the flame, which, as it was clear or smoky, would afford a good or a bad omen. ὑγρότητα ἐναντίαν is to be taken as acc. in apposition to ῥήξεις. The whole passage is most difficult.

1265. ἐν χορείαις οὐδὲ παρθενεύμασι. See inf. 1276, οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.

1266. δαιμόνων κατάστασις, *Fortuna*. Whatever does not depend upon human design is said to be settled by the gods.

1268. ἐκνεύοντε. See above, 1151.

1281. πρὸ λόγχης, *before they fight*.

1303. μελομέναν νεκροῖς, *which the dead care for*, i. e. which is due to them. νεκρῶν is sometimes read instead of νεκροῖς, but the latter is supported by Iph. in Taur. 643, τὸν χερνίβων ῥανίσι μελόμενον.

1305. φάος τὸ μέλλον, *Quæ instat lux*. "Veteres autem Scholiastæ in eo fere lapsi sunt quod τὸ μέλλον accusativum esse putaverunt. Sic enim φάος intelligi nullo modo poterit." Pfl.

1308. συννεφῆ, *with clouded brow*.

1313. ἐμὸς τε γὰρ παῖς. βοᾷ δὲ δῶμα answers to the particle τε, inf. 1317.

1314. ἀνιαρὸν. ἀνῖαρὸν, ἀνία, and ἀνιάω, generally lengthen the second syllable, but not invariably. In ἀνιαρὸς the third syllable is always long; the second syllable is

shortened by Eurip. and Aristoph., but lengthened by Soph. Antig. 316; Porson.

1319. λούσῃ, προθῆταί τ'. See Hec. 611, ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν λούσω προθῶμαί τ'.

1323. μητρὸς depends upon κοινῷ ποδί.

1326. βασιλικῶν δόμων ὕπερ, *for the throne;* i.e. each that he might have it. Matth. cites Hdt. vii. 225, ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνιδέω Περσέων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθισμὸς ἐγένετο πολλὸς. ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ, *ut ad se quique corpus traherent.*

1327. ἀγαπάζων, *paying the tribute of love to;* used of all acts of fondness or love.

1338. πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοις πήμασιν, sc. φέρεις κακὰ, taking up and continuing the sentence of the ἄγγελος.

1346. εἰ καὶ. καὶ belongs to τὰ πρὸς τούτοισι, κ.τ.λ.: "(You would say so indeed) *if you knew also, &c.*"

1352. οἷον τέρμον'. The construction is: οἷον τέρμονα βίου γάμων τε τῶν σῶν ἔτλης αἰνιγμοὺς Σφιγγὸς. Porson for a similar construction refers to Hom. Il. iv. 155, θανατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον.

1354. See note to Hec. 515. (Oxf. Ed.)

1355. ἀρᾶς ἀγώνισμα. *The fight entailed by, or arising out of, the curse of Œdipus.*

1358. ὥστ' οὐχ ἅπαντά σ' εἰδέναι. The order is: ὥστέ σε οὐχ εἰδέναι.

1377. ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς, κ.τ.λ. This passage may be taken in two ways: 1. πυρσὸς ὡς may be taken together; or (2) πυρσὸς may be the nom. to ἀφείθη, and ὡς

belong to Τυρσηνικῆς σάλπιγγος ἠχὴ: the former is the more common way; Pfl. adopts the latter.

1379. δρόμημα δεινὸν, cogn. acc. after ἦξαν.

1382. ὑφίζανον κύκλοις, *they crouched beneath their round shields.*

1383. ἐξολισθάνοι, *might glance off.* ὀλισθάνω and ὀλισθαίνω are both found, but the latter never in good Attic Greek. (Pors.) Homer uses the word in the Iliad, but only in 3rd sing., ὄλισθε.

1384. ἴτυος, ἴτυς, *the outer rim of the shield.* In Hom. used only of the felloe of a wheel.

1385. ἐνώμα, *he aimed.*

1386. κεγχρώμασιν. κεγχρώματα, *things of the size of millet-grains;* prob. *eyelet-holes* in the rim of the shield, through which a soldier could view his enemy without exposing his own person. L. and S. Lex. So the Schol., μικρὰς ὀπὰς περὶ τὴν ἴτυν δι' ὧν ἐθεῶντο τοὺς ἐναντίους.

1389. φίλων, gen. objecti: *for their friends.* See Orest. 618; ibid. 812, ἔρις ἀρνὸς; and ib. 425, πατρὸς τιμωρία.

1391. ἴχνους ὑπόδρομον, *beneath his foot.*

1400. ἐς ἄπορον = εἰς ἀπορίαν. ἐπὶ σκέλος χωρεῖν = Lat. *pedem referre.*

1406. ἀμφιβάντε, for ἀμφιβάντε, dual., *not* acc. sing.

1408. ὁμιλίᾳ χθονός, to be taken with νοήσας: *Having learnt this σόφισμα in his dealings or connexion with the land.* Musg. renders it, "*consuetudine terræ* quod in

eam fortasse ire consueverat, vel in ea tempus aliquod transegerat."

1417. ἐσκύλευε, impf., *began to strip him.*

1418. ἐκεῖσε, *on that*, sc. his purpose of spoiling him.

1435. ἡ παρασκίζουσα, *who accompanied her in her sorrow.* This is better than to understand the word only of Antigone's attending her mother to the place where the dead lay.

1461. ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμόν, acc. absol.

1462. οἱ μὲν πατάξαι, κ.τ.λ. In the words ἦν δ' ἔρις is implied the notion of *saying*, and by supplying this the constr. becomes plain: οἱ μὲν λέγοντες, Πολυνείκη πρόσθε πατάξαι δορὶ, οἱ δὲ ὡς θανόντων νίκη οὐδ' πέλοι. For a similar construction, see Æsch. Prom. V. 200, sqq. οὐδαμοῦ πέλοι, *belonged to neither.*

1467. ἀσπίδων ἐπὶ. *Clypeis instructi.* Matth. Cf. Thuc. vii. 79, ἐπ' ἀσπίδων παρατεταγμένοι.

1469. Ἀργεῖον—στρατόν, dependent upon εἰσπέσοντες.

1485. βοτρυχώδεος ἁβρὰ παρῃίδος, *my soft face, on which my hair falls in clusters.* ἁβρὰ παρ. = ἁβρὰν παρείαν. Both in Gr. and Lat. the neut. adj. is very frequently used with a gen. of the subst. which it describes: e. g. Soph. Antig. 1209, ἄσημα βοῆς; and in Lat., Hor. Sat. ii. 2 5, corruptus vanis rerum.

1489. βάκχα. Used here in a transferred sense, to denote the violence and recklessness of grief; similarly Hec. 1075.

1492. ἀγεμόνευμα. See above, 1021.

1512. *αἵματος ἀμερίου*, usually taken with *τῶν προπάροιθ' εὐγενετῶν*, but it seems unlikely that this should be the order of the construction. It would be more simple to make *αἵμ. ἀμερίου* depend upon *κακῶν τοσῶνδε*.

1517. *μονομάτωρ*. Others read *μονομάτορος*, which must agree with *ἐμοῦ*, implied in *ἐμοῖς*.

1546. *οἴσει, you will bear away or receive.*

1549. *θεραπεύμασιν—ἐμόχθει*. These words taken together = *ἐθεράπευε*; hence the acc. is added, *τυφλόπουν πόδα*. Matth.

1551. *στενάχειν—ἀϋτεῖν*. A case of asyndeton. "Commotus animus interdum verba ejusdem aut cognatæ significationis cumulat sine copula; Æsch. Choeph. 5, *κλύειν, ἀκοῦσαι*; Eur. Ion. 1446, *τίν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω*;" Dind.

1555. *οὐχ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν, Not in reproach, nor in exultation, but in grief do I speak.*

1570-5. *ἦυρε δ'*. The order is: *ἦυρε δὲ τέκνα ἐν Ἡλ. π. λωτ. κ. λείμ. μαρναμένους λόγχαις κοινὸν εὐάλιον*, (cogn. acc. to *μαρναμένους*) *ὥστε λέοντας ἐναύλους, ἐπὶ τραύμασιν αἵματος, ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν*, &c. *ἐπὶ τραύμασιν αἵματος*, i. e. *ἐπὶ τὸ θανατῶσαι ἀλλήλους*. Schol. *ψυχρὰν λοιβὰν* must be taken as acc. in apposition to the notion implied in the preceding words, that the two brothers were now dead.

1621. *ἀποκτενεῖς γάρ, for kill me you will, &c.*

1625. *χρώζειν*. Med. 497, *κεχρώσμεθα*.

1628. *τὸν δὲ.* The following words, *δ' ὃς — ἦλθε,* are thought to be spurious. If they be retained, *πόλιν* must not be taken with *πατρίδα,* but after *πέρσων,* and *πατρίδα* after *ἦλθε.*

1630. *ἐκβάλετ'.* Cf. Æsch. Sept. c. Theb., *τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσίν.*

1637. *παρθενεύου,* Æsch. Prom. V. 648.

1643. *τὸν νεωστὶ κοίρανον.* "Observanda est vis articuli, qui apud tragicos sæpe pronomini subjungitur, et inservit irrisioni quam exprimit indignatio." Beck. See Wordsw. 115.

1646. *Ἐτεοκλέους βουλεύματ',* sup. 775.

1652. *οὐκ ἐχθρὸς ὤν, not being an enemy naturally,* i. e. he was a native of the land, and so ought not to have become its foe.

1653. *οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα, Therefore he gave up his life to fortune;* meaning that he had thereby sufficiently atoned for his fault. *ὁ δαίμων* means the special fate or fortune attending any individual; *τύχη,* fortune or chance generally. The *δαίμων* of Polynices was brought into conflict with *τύχη,* and overcome.

1654. *τῷ τάφῳ,* i. e. *by being deprived of burial.*

1665. *πρός σε τῆσδε μητρὸς,* &c. Notice the position of the pronoun between the preposition and its case. The same position is found in Lat.: Tibull., "Per te dulcissima furta—rogo."

1684. *εἰ γαμοίμην, κ.τ.λ.* Œdipus interrupts Antig. before she can finish what she was going to say. Instead of *φεύγοις,* Pfl. has *φεύγεις,* so making the apodosis

to commence at σὺ δὲ φεύγεις: *Then you must go into exile, alone.* As the text stands, the apodosis is in 1686, τίς σε τυφλὸν, &c., but introduced by καὶ, on account of the interruption by the preceding line.

1688. ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ, &c. She says this to rouse the spirit of her father; cf. Senec. Phœniss., v. 77, sqq., "Sed flecte mentem: pectus antiquum advoca, victasque magno robore ærumnas doma."

1732. ἄπαγε—αὐδῶν, *Away with the mention of; cease to speak of;* ἄπαγε like παῦσαι.

1740. ἀπαρθένευτα, neut. pl. for adv.; see above, 311.